СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 10 СЕРПНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 32 VOL. CXIV FRIDAY, AUGUST 10, 2007 No. 32

Президент В. Ющенко: будемо будувати майбутнє

У вівторок, 7 серпня, Президент Укрїни Віктор Ющенко виступив перед делеґатами з'їзду передвиборного бльоку „Наша Україна" – Народна самооборона". Нижче подаємо текст цього виступу – за стенограмою, оприлюдненою Прес-службою Президента

Дорогий Український народе!

Дорогі побратими!

Тут, сьогодні, на високій політичній трибуні, я вітаю демократичну більшість України. Я вітаю політичні сили, які об'єдналися у бльок „Наша Україна" – Народна Самооборона". Ви зробили істинний крок у майбутнє. На пам'ять приходить історична паралель. Упродовж століть, з темною, я сказав би, трагічною послідовністю нас переслідувало одне – розбрат і ворожнеча поміж національних демократичних сил. Дуже часто перешкодою українській незалежності були не чужі армії чи чужі полки, а власне взаємознищення. Це прокляття знищило козацтво, Козацьку державу. Воно зруйнувало наш великий шанс XX століття у часи Гетьмана Скоропадського чи уряду Винниченка. Ми відчуваємо його дотепер – з самого часу відродження незалежності. Безумовно, це є великий виклик і великий національний біль. Амбіції і дріб'язковість політиків завдали удару по Майдану. Я хочу, щоб кожен з нас добре пам'ятав про це.

Ніхто не винен у наших поразках, окрім нас самих. Обітницю повинен дати кожен, хто сидить у цьому залі, хто представляє наші ряди. Боротьбу гетьманів припинено. Цього слова очікує увесь український народ. Ми сьогодні об'єдналися. Тут сьогодні постає єдина національна і демократична партія. Я хочу потиснути руку кожному, хто приклався до сьогоднішнього об'єднання. Я хочу подякувати лідерам різних політичних партій і сил, які увійшли в це об'єднання, – спочатку у виборчий блок, а потім в єдину демократичну партію. Бо я знаю, якою ціною практично кожній політичній силі далися ці зусилля. Кажу категорично – альтернативи не буде. Почесні старі клейноди з пошаною залишимо у минулому. Ми будемо будувати майбутнє. Наша позиція буде чітка і принципова. Партія не шукатиме теплих крісел. Вона працюватиме для України, для нації, для кожної вільної людини. Вона діятиме ефективно і у владі, і в опозиції.

Звертаюся безпосередньо до кожного учасника нашої команди – до

(Закінчення на стор. 3)

КИЇВ. – 2 серпня керівники дев'яти політичних партій підписали угоду про створення бльоку „Наша Україна – Народна самооборона". На фото: голова політичної ради нового бльоку В'ячеслав Кириленко показує підписану угоду.
Фото: УНІАН

НА ТЕМИ ДНЯ

Визначені завдання і стратегії

Петро Часто

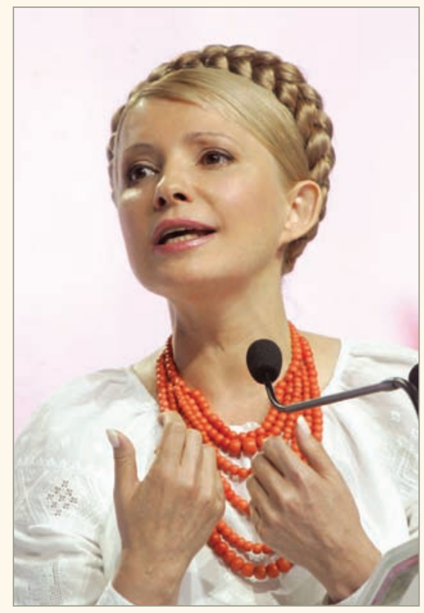
ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Наприкінці минулого й на початку цього тижня в Києві відбулися передвиборні з'їзди партій і бльоків, й кожен з'їзд розраховував стати в очах суспільства моментом істини, ствердно відповісти на запитання, котре вже декілька місяців наелектризовує українське політичне повітря: яких змін можна очікувати після позачергових парляментських виборів 30 вересня?

Але оскільки з усіх з'їздівських трибун лунали запевнення: „Все зміниться на краще і саме завдяки нашій партії", то ледве чи всі ці промови сприймуться виборцями як зведена до спільного знаменника серйозна й остаточна відповідь.

Судячи з преси, зовні найефектніше виглядали „реґіонали": 4 серпня їм замало виявилося Палацу „Україна", то другу частину з'їзду перенесли до Палацу спорту. І вели себе, як народжені тільки перемагати, а що внутрішньої певности було не досить, то заступали її фаєрверками і фанфарами – достоту, як у давньому Римі перед самим занепадом. У преамбулі до програми – погляд згори вдолину на „популізм помаранчевих", які, мовляв, обіцяють людям заздалегідь нездійсненне, натомість ось ми конкретним ділом підносимо Україну до економічних і культурних висот, і вже в найближчий час підвищимо платні, пенсії, стипендії. Еге ж, казав донецький пан – кожух дам... Проте щось найгірше з оголошеної на з'їзді програми вони на цей раз, мабуть, спробують виконати: зберегти „позабльоковий статус" України (читай: проводити антизахідний, антинатовський зовнішньополітичний курс) і домогтися надання російській мові статусу другої державної. Вони наївно гадають, що саме ці два пункти програми знову дадуть їм масові голоси на сході. У списку кандидатів в депутати, схваленому з'їздом - 450 осіб. Майже всі ті самі плюс зрадники Анатолій Кінах, Сергій Головатий і ще декілька дрібніших перекинчиків.

Того ж дня у Жовтневому палаці засідали соціялісти – не тільки без фанфар, але й неприховано розгублені, знічені. Олександер Мороз, вже зі списком кандидатів у руках, все ще плів про „неможливість і незаконність" виборів, і вергав критичні громи не лише в Президента і „Нашу Україну", але й у Партію Реґіонів, яка, бач, не виявила достатньої політичної волі у боротьбі проти „порушників Конституції".

(Закінчення на стор. 3)

Провідник БЮТ Юлія Тимошенко 5 серпня виступає на Міжпартійному з'їзді бльоку.

Прем'єр-міністер України Віктор Янукович промовляє 4 серпня на X з'їзді Партії Реґіонів.

Голова Верховної Ради Олександер Мороз 4 серпня відкриває XIII з'їзд Соціялістичної партії України.
Фото: УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

20-річчя виходу УГКЦ з підпілля

КИЇВ. — 4 серпня минуло 20 років від виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля в Україні. 20 років тому, 4 серпня 1987 року, 36 священиків і ченців та 174 вірних УГКЦ звернулися з відкритою заявою до Папи Івана Павла II. У ній вони повідомили про вихід певної частини Церкви з підпілля, де вона перебувала після заборони її радянською владою в березні 1946 року. Ця заява була ініціятивою не цілої підпільної Церкви, а лише тих її діячів, які переважно належали до молодшого покоління, які обстоювали радикальні засоби боротьби за свободу своєї Церкви і які вважали, що на тлі піднесення загального демократичного руху в тодішньому Радянському Союзі настав час для рішучіших дій щодо леґалізації цієї Церкви, – розповідає директор Інституту історії Церкви Українського католицького університету Олег Турій. Заява від 4 серпня 1987 року започаткувала в західній частині України громадський рух на підтримку Української Греко-Католицької Церкви, який через два роки привів до її леґалізації. *(Радіо „Свобода")*

Вшанували пам'ять невинних жертв

САНДАРМОХ, Росія. — Віктор Ющенко від імені Української держави засвідчив шану перед пам'яттю усіх невинних жертв Великого терору 1937-1938 років. „Ми поділяємо біль кожного народу, чиї кращі сини і доньки стали жертвами тоталітарного режиму", – мовиться у зверненні Президента України до учасників вшанування пам'яті жертв Великого терору в урочищі Сандармох (Російська Федерація). В. Ющенко наголосив, що від сталінських репресій зазнали надзвичайно тяжких втрат народи України, Росії, Білорусі, Грузії, Азербайджану та інших республік колишнього СРСР, і це є спільною трагедією. Президент України додав, що сотні видатних науковців, діячів культури, духовних провідників, невинно закатованих у Сандармосі, були „розстріляним відродженням" нації. „Наш обов'язок – зробити все можливе, щоб прийдешні покоління ніколи не забули ці трагічні сторінки нашої спільної історії. Злочини тоталітаризму мають бути засуджені", – наголосив Глава української держави. 5 серпня в Росії правозахисні організації проводили заходи пам'яті жертв сталінських репресій. 5 серпня 1937 року у тодішньому Ленінграді розпочали своєю криваву діяльність так звані „особливі трійки", які засудили до розстрілу тисячі осіб. Меморіяльну акцію провели у Карелії в урочищі Сандармох, де 70 років тому були розстріляні близько 12 тис. в'язнів Біломорсько-Балтійського і Соловецького таборів. *(Радіо „Свобода")*

Звільнено представника глави держави у ВР

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко своїм указом звільнив шістьох радників і свого представника в парламенті, повідомила 6 серпня прес-служба Глави держави. За указами, В. Ющенко звільнив з посади радника Володимира Шандру, Миколу Поліщука, Тараса Стецькова, Юрія Кармазіна, Василя Куйбіду та Богдана Буцу; також свого представника у Верховній Раді п'ятого скликання Романа Зварича, якого було призначено на посаду представника Президента у Верховній Раді у листопаді 2006 року. Раніше голова Секретаріяту Президента Віктор Балога заявляв, що жоден представник цього відомства не буде йти на позачергові вибори до парляменту. За його словами, всі кандидати в народні депутати, „які мали хоча б віддалене відношення до Секретаріяту, звільнені з посад". *(Радіо „Свобода", УНІАН)*

В Україні офіційно почалася передвиборча кампанія

КИЇВ. — 2 серпня в Україні офіційно почалася парляментська кампанія. Напередодні стало відомо про четвертий указ Президента про позачергові вибори 30 вересня. Правляча коаліція оцінила його критично, а соціялісти збираються оскаржити указ у Конституційному суді. Для Соцпартії нині важливим є не стільки рішення Конституційного суду, скільки сам факт звернення до суду, оскільки їм нічого не залишається, як іти на вибори з критикою Президента за розпуск парляменту, сказав політолог Вадим Карасьов. Натомість Партія Реґіонів рішуче налаштована і активно готується до участи у виборах, тому не буде намагатися через Конституційний суд зірвати вибори і визнати указ Президента неконституційним. В. Карасьов прогнозує: „Враховуючи, що у Партії Реґіонів є вплив на Конституційний суд, то або буде рішення Конституційного суду, але не на користь позивачів, або його взагалі не буде". Як запевнив 1 серпня перший віце-прем`єр, міністер фінансів Микола Азаров – Мінфін профінансує проведення позачергових парляментських виборів у повному обсязі. *(„Німецька хвиля")*

Внутрішня криза послабила Україну на міжнародній арені

КИЇВ. — Тривала внутрішньополітична криза в Україні позначилася на здійсненні зовнішньополітичних інтересів України не лише у взаєминах з Російською Федерацією, а й з усіма іншими партнерами. Таку думку висловив 2 серпня голова Народного Руху України, член бльоку „Наша Україна" – Народна Самооборона" Борис Тарасюк. Оскільки будь-яка країна, в якій триває внутрішньополітична криза, є послабленою, „відповідно, послаблені її позиції на міжнародній арені". Б. Тарасюк зазначив, що партнери отримують вигоду від того, що в Україні – внутрішньополітична криза. За його словами, на такому тлі тяжко говорити про захист національних інтересів. Б.Тарасюк також переконаний, що здійснення зовнішньополітичних інтересів України буде залежати від того, як пройдуть вибори і якими будуть їхні висліди. „Якщо перемогу остаточно отримають демократичні сили, то, звичайно, і позиції України будуть сильнішими, і легше буде відстоювати національні інтереси з будь-яким партнером", – сказав він. У разі перемоги демократичних сил буде зміцнено позиції України на переговорах з усіма її партнерами і проведено послідовний зовнішньополітичний курс. „Не буде цієї ситуації, яка є нині, коли наші партнери не знають, з ким говорити", – додав Б. Тарасюк. *(УНІАН)*

„Покоління відомих українських пластунів ще не виросло"

КИЇВ. — 1 серпня виповнюється 100 років міжнародному скавтському рухові. В Україні є свій відповідник – це Пласт. Пластуни трошки молодші: цьому рухові 95 років. Це підтверджує і керівник крайової пластової старшини Костянтин Яковчук-Бесараб: „Пласт в Україні є однією з найбільших молодіжних організацій і найбільшою скавтською організацією з найдавнішими традиціями. Зараз Пласт налічує біля 10 тис. осіб різного віку. Ми можемо казати як про наймен-ших, тобто від шести до 12-ти років, так і про наших сеньйорів, після 35 років. Пласт – це одна з найбільших молодіжних організацій в Україні, але про пластунів широкому загалові не надто відомо. Пласт після відновлення в Україні функціонує тільки 17 років. Пласт виховує добрих громадян. І для виховання він використовує скавтську методику, тобто це праця в малих групах, це проведення підсумкового літнього таборування в природі, навчання якихось практичних навиків, допомога урбанізованим дітям соціялізуватися і дізнатися щось нове про світ, який навколо. Але протягом року відбувається досить багато простих сходин, це такі зустрічі, один-два рази на тиждень, які охоплюють тематики, що цікавлять дітей. Тобто ведуться розмови, граються ігри, подається нова інформація. Протягом року відбуваються так само різні фестивалі, як мистецькі, так і спортивні. Тобто є дуже великий спектр заходів, які Пласт пропонує на льокальному і на всеукраїнському рівні, в яких молодь може взяти участь відповідно до своїх зацікавлень". *(ББС)*

Економічний розвиток України – успішний

КИЇВ. — Економічний розвиток України у першому півріччі 2007 року є успішним, зважаючи на низку принципово важливих позитивних показників, заявив 31 липня перший заступник глави Секретаріяту Президента України Олександер Шлапак. „Україна за темпами економічного розвитку залишається однією з провідних европейських держав з колосальним додатковим економічним потенціялом", – сказав О. Шлапак, відзначивши, передусім, низку позитивних макроекономічних показників, зокрема зростання внутрішнього валового продукту у першому півріччі на рівні 7.9 відс. „Економіка України залишається сильною, темпи реального зростання ВВП перевищують середнє значення за останні сім років", – відзначив він. О. Шлапак також звернув увагу на 12.1 відс. росту промислового виробництва та високі темпи зростання товарообігу. Серед інших позитивних тенденцій перший заступник глави Секретаріяту відзначив стабільну ситуацію на фінансових ринках, суттєве поповнення за шість місяців валютних резервів НБУ, кредитну активність українських банків – при збільшенні її загальної активности майже на 30 відс. інвестиційні вкладення зросли на 35 відс. Він також відзначив високу довіру до банківської системи з боку населення – за пів року обсяг депозитів фізичних осіб збільшився майже на 20 відс. і досяг 98 млрд. грн. *(„День")*

Комуністи погоджуються скасувати депутатську недоторканість

КИЇВ. — Комуністична партія України проголосує за зміни до Конституції щодо скасування необмеженої депутатської недоторканости, заявив перший заступник голови Верховної Ради п'ятого скликання, член Компартії Адам Мартинюк. Водночас він зауважив, що недоторканість – це особливість притягнення народних депутатів до відповідальности лише за згодою Верховної Ради, але не було жодного випадку, щоб парлямент не дав такої згоди. Перший віце-голова також наголосив, що „для відновлення соціяльної справедливости в Україні має бути встановлена диктатура закону, щоб він був однаковим для всіх". Крім того, А. Мартинюк зазначив, що розклад політичних сил у парляменті після позачергових виборів майже не зміниться, а отже, буде затверджений такий самий склад уряду. *(„Кореспондент")*

ЕБРР виділив Україні фонди на чорнобильські програми

КИЇВ. — Европейський банк реконструкції й розвитку (ЕБРР) виділив Україні понад пів мільярда дол. на зведення нового об'єкту „Укриття" над четвертим енерґоблоком Чорнобильської АЕС, на введення в експлуатацію підприємства з переробки рідких радіоактивних відходів і на завершення будівництва нового сховища відпрацьованого ядерного палива. Крім того, ЕБРР визначив французький консорціюм „Novarka" переможцем тендеру на спорудженні нового безпечного укриття над четвертим енерґоблоком ЧАЕС, – повідомив 7 серпня міністер з надзвичайних ситуацій Нестор Шуфрич. Того ж дня повідомила речниця міністра з надзвичайних ситуацій Людмила Щербань: „Сьогодні у Кабінеті Міністрів України відбулося підписання між Україною та ЕБРР ґрантових угод на створення нового безпечного укриття (саркофагу і споруд) та об'єктів інфраструктури для зняття ЧАЕС з експлуатації". Минулого року Кабінет Міністрів ухвалив програму зняття з експлуатації Чорнобильської АЕС і перетворення об'єкту „Укриття" в екологічно безпечну систему. *(Радіо „Свобода")*

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

кожного з мільйонів прихильників, членів місцевих організацій і штабів, кандидатів у народні депутати: ви – сила, яка вміє перемагати. Ви боретесь не для політиків, а задля людей, задля України. Я з вами. Ми – єдиний загін. Ми – єдина сила. Ми – одна долоня.

Поруч з нами, пліч-о-пліч йде Блок Юлії Тимошенко. Ви – взаємна підмога. Від того, як зумієте скоординувати працю і допомогти один одному, залежить наша спільна перемога. Нас чекає, безумовно, важка, виснажлива і конче необхідна країні праця. Україні не бракує програм економічного і соціяльного розвитку. Їх більше, ніж достатньо. Як киснюі, нам бракує єдности і мудрости політиків, які прагнуть добра державі.

Наша ідея – це ідея державности. Наша ідея – це сильна держава, єдиний народ, єдина державна мова, єдина Православна Церква, єдина нація. У цьому я бачу суть національної ідеї. Україна буде успішною, якщо стоятиме на трьох непорушних опорах. Перша з них – це єдність країни та інтелект нації. Якнайшвидше ми зобов'язані відновити системну, проукраїнську гуманітарну політику і зміцнити єдиний гуманітарний простір країни. Так постане справжня пошана до державної мови та мов громад, громадянських свобод, науки та освіти.

Друга опора – це сильна, а значить – демократична і гідна влада, яка ефективно дбає про людей. Влада мусить виробити прозорий і чіткий кодекс служіння своїм громадянам. Саме через таку призму ми визначимо нову редакцію Конституції України, зміцнимо засади европейського парляментаризму та демократичного розподілу влади і, водночас, наведемо справжній порядок в нашій державі.

Третя опора – це належні економічні і соціяльні стандарти, які повинні відповідати стандартам Об'єднаної Европи.

Сім років поспіль, з часу мого прем'єрства, Україна демонструє одні з найкращих европейських, та, власне, можна сказати, і світових макроекономічних показників. При цьому її лікарі, вчителі, працівники культури дуже часто отримують не більше 700–800 гривень заробітної плати на місяць. Чи це нормально? І взагалі, як це можна зіставити – високий економічний розвиток і найнижчі на терені СНД соціяльні стандарти? Економічне зростання, безумовно, має сенс лише в одному випадку: коли воно працює на людину, коли його відчуває кожен пересічний громадянин.

Покращення життя людей – таке завдання, я пригадую, ставила перед собою команда Партії регіонів, комуністів і соціялістів у рамках коаліції, використовуючи ці унікальні економічні показники, які склалися в останні п'ятьсім років української історії. Що отримав громадянин України за цей останній рік? Основний показник – реальні доходи. Щойно за рік темпи зростання реальних доходів людей зменшилися вдвічі. Це при найвищих економічних темпах розвитку України за останні 10-15 років. Щойно за рік удвічі вповільнився ріст заробітної плати. Щойно за рік плата за гарячу воду і опалення підскочила на 123 відс. Щойно за рік ціна на молоко зросла на 18 відс, а на хліб – на 15 відс.

Це – результат, який, очевидно, призначений для кожного з нас. Очевидно, кожного з наших громадян стосується й той факт, що на боротьбу з туберкульозом, онкологічними захворюваннями і СНІДом парляментсько-урядова коаліція профінансувала аж 0.3 відс. від плянових показників. Хочу нагадати присутнім і усій нації, що окремі регіони України і міста, особливо на півдні України, сході України стоять на порозі епідемії ВІЛ/СНІДу і туберкульози.

Далі. Розвиток української мови профінансовано на 2.4 відс, а на підтримку української книги фінансування досі не розпочате. Нас привчають читати чужі книги, нас потихеньку привчають читати чужою мовою, нас потихеньку привчають формувати неукраїнську політику. Я запитую: якої держави це уряд? В інтересах кого він працює? Мене обурює злочинна зухвалість і недбальство, з якими урядовці ставляться до життя і безпеки українських громадян.

За сім місяців на транспорті сталося вісім значних аварій. По суті, вони стають уже, очевидно, пляновими. Піком було фосфорне ураження в Ожидові, яке обійшлося державі у 14 млн. грн. Але на цьому не закінчилось. За останні дні нові серйозні інциденти трапились на Харківщині, в Тернополі, на Південній залізниці.

В останній рік практично згорнута прозора, конкурентна приватизація, яка заохочувала б міжнародних і національних інвесторів. Відбувається повзуча тінізація приватизаційних процесів. Україна вже забула за останній рік, що таке відкритий конкурс. Державний бюджет вже недоотримав мільярди гривень, які могли б піти на користь простій людині. Кратно скоротилися міжнародні інвестиції в національну економіку.

Ані як Президент, ані як громадянин я не приймаю таких результатів роботи. Маючи усі можливості працювати, минула коаліція натомість почала бій за владу – прямо, неприховано, через підрив Основного Закону. Вже маючи більшість, вони вдалися до заколоту – антиконституційного збору трьох сотень голосів народних депутатів. Його мета була одна – правити без обмежень, мати узурповану владу. Саме вони знищили парлямент. Парлямент зруйновано через беззаконня коаліції, через маштабну політичну корупцію, яка процвітала у стінах парляменту, чорні схеми і продажні політичні домовлености.

За Конституцією і присягою перед Українським народом, я зупинив загрозу, яка нависла над Україною. Навалу зупинено. Я розпустив Верховну Раду п'ятого скликання і оголосив дострокові парляментські вибори. Обов'язок демократичних сил – зробити все, щоб у виборчий час чітко і ясно донести людям, які саме зміни хочемо реалізувати.

Я кажу „ні" порожнім словам і обіцянкам. Ми наведемо в Україні порядок. У нас – реальний план роботи, і ми продовжимо його реалізацію. Зміни у цій державі почалися з вашої волі і з нашої спільної перемоги.

Перше. Я категорично вимагаю скасувати необмежену депутатську недоторканість. Це – пріоритет, по суті, це є ключ, який дозволить розімкнути коло корупції у Верховній Раді і будь-якому ешелоні влади. Це – реальний шлях для очищення влади. Я радий, що саме бльок „Наша Україна – Народна Самооборона" наполегливо проводить політику скасування недоторканости. На мій погляд, зараз це – головне.

Корупція роз'їдає державу. Цей тягар стримує поступ України і несе зубожіння людям. Розпочавши із недоторканости, ми візьмемо корупцію за горло. Ця ідея з кожним днем завойовує суспільство. Ця справа стосується кожного громадянина.

Повторюю: у парляменті творять закони, а не ховаються від них. Це означає, що закон – один для всіх.

Друге. Необхідно позбутися вражаючих за розміром пільг для народних депутатів та інших можновладців. Сьогодні число привілеїв становить майже 30 позицій. Це – безкоштовні квартири, транспорт, санаторії, медичні і соціяльні послуги. Щороку платники податків витрачають на депутатські пільги майже 400 млн. грн. Це – блюзнірство. Таку політику ми не тільки зупинимо, але й на сторожі поставимо Національне антикорупційне агентство.

Третє. Люди потребують ефективної і справедливої соціяльної політики. Наш пакет соціяльних ініціятив відображає ці вимоги. Для цього є кошти і всі можливості в державі. Політика економічного росту повинна бути відчутна через соціяльні стандарти кожній людині і, безумовно, через якість життя.

Я ставлю реальні орієнтири, які втілимо у життя: заробітна плата для працівників бюджетних установ зросте на 60 відс. З реалізацією третього етапу впровадження єдиної тарифної сітки, середня зарплата становитиме близько 2,100 грн. Трудові пенсії зростуть більше ніж на третину. Допомога при народженні другої дитини становитиме 15 тис. грн.

Грошове забезпечення військовослужбовців зросте удвічі. Відчутно збільшиться допомога багатодітним родинам, дітям-сиротам, інвалідам, соціяльно зміниться статус „Мати-героїня". Суттєвішу підтримку одержать хворі на рак, хвороби серця, туберкульоз та ВІЛ/СНІД. Реальна допомога нарешті прийде у село. Нові грошові надбавки отримає сільська інтеліґенція: сільський вчитель, лікар, працівник культури. За два роки кожен сільський фельдшерсько-акушерський пункт буде забезпечений транспортом.

Ми повернемо владу обличчям до людей.

Декілька слів я хочу сказати безпосередньо українським виборцям. 30 вересня Український народ зробить свій вільний вибір. Я твердо ґарантую, що виборча кампанія відбудеться чесно, демократично і прозоро. Увесь виборчий період я як Президент жорстко контролюватиму додержання прав і свобод людей і не допущу жодного незаконного тиску на виборця чи на ЗМІ.

Як Глава держави я закликаю усіх виборців взяти участь у голосуванні і зробити власний осмислений вибір. Від вашого вибору залежить істинно майбутнє України. Я прошу вас бути небайдужими і, безумовно, відповідальними.

Дорогі побратими, дорогі співвітчизники! Я вірю, що переможе мудрість людей. Я знаю, що переможе Український народ. Сьогодні я маю честь вітати у цій залі нову, молоду і перспективну команду людей, які здатні дати поштовх змінам в житті України. Я був, є і буду завжди з вами. Я непохитно вірю в наш успіх. Ми – переможемо.

Слава вам і слава Україні!

Визначені...

(Закінчення зі стор. 1)

Ще й така напасть: у соціялістів з'явився свій розкольник – Василь Волга. О. Мороз зобов'язав його їхати на Донбас і там аґітувати проти Партії Реґіонів, а той не тільки відмовився, але й вибовкав перед усім світом про це „делікатне" доручення...

В неділю, 5 серпня, відбувся цікавий у багатьох розуміннях з'їзд БЮТ. Перед його початком Державна хорова капеля ім. Лева Ревуцького з Ніною Матвієнко заспівала „Боже Великий, Єдиний", а відтак Олександер Пономарьов виконав Державний гимн України. Юлія Тимошенка була з величезним смаком одягнута в українському національному костюмі – і цю деталь оглядачі негайно пов'язали з новою рисою у політичному обличчі БЮТ. Річ у тому, що присутній на з'їзді керівник Европейської народної партії Вілфред Мартенз у своєму виступі запросив Ю. Тимошенко і її політичну силу приєднатися до його партії. І вона прийняла цю пропозицію. Виникає пікантна ситуація: як з ліво-центристського ідеологічного крила Ю. Тимошенко переміститься у праве, консервативне крило, виразником якого є Европейська народна партія?

Але, в кожному разі, напередодні свого з'їзду бютівці оприлюднили вельми привабливий плян стратегічного розвитку України. Він містить 12 пунктів й кожен означає „прорив" українського суспільства у найважливіших сферах життя. Вся програма так називається – „Український прорив: до справедливої і конкурентноспроможної країни". Серед „проривів" – „створення системи справжнього правосуддя", „захист національного інформаційного простору", „створення загальноукраїнської системи медичного забезпечення", антикорупційний, енерґоефективний, аґрарний „прориви".

На самому ж з'їзді Ю. Тимошенко з усією ясністю і принциповістю відкинула можливість майбутньої парляментської коаліції з Партією Реґіонів і гостро засудила поновні спекуляції „реґіоналів" щодо двох державних мов.

Відбувся також з'їзд комуністів, але про їхнього вождя Петра Симоненка і про список кандидатів годі сказати щось нове... Як і про бльок Володимира Литвина, зформований з його Народної партії і Трудової партії України. Хоч останньою керує дуже шанований політик Михайло Сирота, ледве чи бльок В. Литвина матиме успіх у виборах...

З'їзд бльоку „Наша Україна – Народна самооборона" відбувся 7 серпня. Він важливий передусім тим, що на ньому виступив Президент Віктор Ющенко (текст цього виступу – на 1-ій стор.), визначивши стратегічні пріоритети країни і висловивши упевненість, що недавнє об'єднання дев'ятьох національно-демократичних сил (*див. „Свободу", ч. 28*) буде надійною запорукою втілення цієї стратегії. На цьому тлі звертають на себе особливу увагу прихильні слова Президента про бльок Ю. Тимошенко, який іде „поруч з нами пліч-о-пліч".

АМЕРИКА І СВІТ

Г. Карзай прибув з візитою до США

ВАШІНҐТОН. — Президент Афганістану Гамід Карзай 6 серпня прибув з візитою до США, де він зустрівся з Президентом Джорджем Бушем і обговорив погіршення ситуації в Афганістані. Головною темою переговорів стало погіршення стану безпеки в Афганістані та боротьбу з талібами та „Аль-Кайдою". Г. Карзай також порушив питання про зростання кількости жертв серед мирного афганського населення внаслідок акцій міжнародних сил. Президент США Дж. Буш та його афганський колеґа Г. Карзай взяли на себе зобов'язання спільно боротися з тероризмом. За підсумками переговорів у Кемп-Дейвіді Дж. Буш сказав, що США разом з НАТО та військами Афганістану ведуть активну боротьбу проти „Талібану". За його словами, американські сили також роблять все можливе, аби захистити мирне населення, адже в Афганістані за час військових акцій загинуло загалом кілька сотень цивільних. Обидва провідники присвятили чимало часу питанню боротьби з наркоторгівлею та вирощування маку. Президент Дж. Буш також висловив упевненість, що з допомогою розвідувальних даних і об'єднання зусиль з Пакистаном, США зможуть знайти і притягнути до відповідальности розшукуваних провідників „Аль-Кайди". Крім того, сторони обговорили ситуацію з південнокорейськими заручниками та німецького інженера, захоплених талібами на півдні Афганістану. *(„Голос Америки, „Радіо „Свобода")*

Заарештовано російського перекладача ООН

НЮ-ЙОРК. — У Ню-Йорку, в понеділок, 6 серпня, заарештовано російського громадянина Вячеслава Манохіна, який працював перекладачем в Організації Об'єднаних Націй. Американська влада звинувачує перекладача та двох його співвітчизників у махінаціях з візами та в тому, що він сприяв незаконному в'їздові до США. За версією слідчих, В. Манохін використовував свою посаду в ООН, оформляючи запрошення на фіктивні конференції, що полегшувало його клієнтам отримання американської візи. Таким чином перекладач сприяв приїздові до США щонайменше 14 особам. Затримання стало можливим після того, як ООН скасувала дипломатичну недоторканість перекладача. У разі, як В. Манохіна та його співвітчизників визнають винними, їм загрожує позбавлення волі від п'яти до 10 років. *(ББС)*

Таліби готові обміняти заручниць

КАБУЛ, Афганістан. — Рух „Талібан" запропонував відпустити двох південнокорейських заручниць в обмін на звільнення такої ж кількости жінок з в'язниць Афганістану, повідомив 7 серпня представник „Талібан" Карі Юсуф Ахмаді. „Ми не знаємо точно, скільки жінок з руху „Талібан" знаходяться в ув'язненні, але якщо Кабул відпустить їх, ми відпустимо стільки ж жінок-заручниць", – заявив він. К. Ю. Ахмаді запевнив, що жінки, які знаходяться у в'язниці, просто співчувають рухові „Талібан" і були засуджені за те, що надавали їжу та дах бойовикам руху. Бойовики 19 липня зупинили в афганській провінції Газні автобус, що прямував із Кандагару до Кабулу, і захопили в заручники 23 громадяни Південної Кореї, які знаходилися в Афганістані з гуманітарною місією. Таліби вже стратили двох південнокорейських заручників і заявили, що вб'ють інших, якщо їх вимоги про виведення з Афганістану південнокорейського військового континґенту та звільнення соратників не будуть виконані. Афганський уряд, у свою чергу, відмовляється виконати вимогу про звільнення ув'язнених бойовиків, вважаючи, що це лише спровокує викрадення людей, і вимагає в ім'я ісламських цінностей і афганських традицій звільнення 16 південнокорейських жінок. *(„Кореспондент")*

Прем'єр Канади їде в Арктику

ОТАВА. — Прем'єр-міністер Канади Стівен Гарпер 8 серпня розпочав триденну візиту на крайню північ країни. Ця подорож плянувалася кілька місяців, але набула нової нагальности по тому, як минулого тижня російська експедиція помістила на морському дні під Північним полюсом державний прапор Росії, висуваючи претенсії на величезну частину арктичного шельфу і його природні ресурси. Свою поїздку заради суверенітету в Арктиці С. Гарпер вважає це питання одним з найважливіших першочерговостей його уряду. В ході візити С. Гарпер оголосить про будівництво в Арктиці зимового військового полігону. Саме зараз у тому районі розпочинаються навчання канадських вояків. Канада стурбована низкою претенсій на багатий мінеральними покладами Арктичний шельф з боку таких країн, як Норвеґія і Росія. Експерти з міжнародного права кажуть, що сусідні держави мають повне право претендувати на території, які є продовженнями їхнього континентального шельфу. Конвенція ООН з міжнародного морського права вважає дно океану – поза межами 200 морських миль від територій приарктичних держав – міжнародною зоною, доки не буде висунуто обґрунтовану претензію котроїсь з країн. *(ББС)*

Іран зміцнює самооборону

ТЕГРАН, Іран. — Іран провів першу публічну демонстрацію винищувача власного проєктування „Azarakhsh" („Блискавка"). Його збудовано за зразком американського літака F-5, але з застосуванням іранських технологій. За його пробним летом, що відбувся у провінції Ісфахан, спостерігав міністер оборони Ірану Мустафа Мухамад Наджар. Губернатор цієї провінції заявив, що створення літака стало ще одним прикладом технічного досягнення Ірану. Основу іранських ВПС становлять американські літаки, придбані ще до ісламської революції 1979 року. Після революції і захоплення посольства США в Теграні американці заборонили постачати військову техніку іранській армії. Через ембарґо Іран залишився не лише без бойових літаків, а й без запасних частин на військові машини. У той час, коли спеціялісти країни щодня досягають усе більших успіхів на шляху до самозабезпечення оборонною технікою, США продають зброю своїм союзникам у реґіоні. Не завадило б США подбати і про якість транспортування та постачання зброї. В одній з статтей, опублікованій в американській газеті „The Washington Post", ідеться про зникнення частини зброї, яку влада країни виділила у 2004-2005 роках іракським силам безпеки. За даними нового керівничого звіту, Пентаґон не міг „розписатися" за долю близько 190 тис. автоматів Калашникова. Через це у США виникли побоювання, що зброя могла потрапити в руки повстанців, які борються проти американських сил в Іраку. *(„Львівська газета").*

У Польщі розвалилася урядова коаліція

ВАРШАВА, Польща. — Партія „Самооборона" вийшла з правлячої в Польщі урядової коаліції. Рішення про вихід ухвалила політрада партії 5 серпня. Учасники голосування висловилися за те, щоб провідником партії і надалі залишався Анджей Лепер. Того ж дня у Варшаві відбулося засідання політради партії, Національної ради „Самооборони" і парляментської фракції „Самооборона". На думку А. Лепера, урядова коаліція була зруйнована рішеннями і діями прем'єр-міністра Ярослава Качинського. „Я повинен зважати на те, що Качинські (брати: Лех Качинський – президент Польщі, Я. Качинський – глава уряду) оголосили війну „Самообороні", – сказав колишній віце-прем'єр уряду А. Лепер. „Я готовий до тривалої боротьби і не склав зброї. Я. Качинський поки виграв битву, але війни не виграв", – заявив А.Лепер. *(УНІАН)*

Під Москвою поставили хрест жертвам Й. Сталіна

МОСКВА. — В московському передмісті Бутово 8 серпня пройшла церемонія встановлення велетенського дерев'яного хреста в пам'ять про жертви сталінських репресій. 70 років тому, в серпні 1937 року, на підставі секретного наказу НКВД в СРСР почалася масова акція з репресування „всіх колишніх куркулів, активних антирадянських елементів та криміналу". Хрест заввишки 12.5 метра, який вважають найбільшим у Росії, встановили на колишньому місці масових страт за Москвою. Тут розстріляли принаймні 20 тис. осіб. Приблизно тисяча з розстріляних в Бутово були священиками і ченцями. Дерев'яний хрест стане головним елементом меморіялу. Його виготовили у монастирі, який у тридцятих роках був в'язницею. Церемонію розпочала Служба Божа, на яку зібралося приблизно 400 осіб. До Москви хрест привезли з Соловків на баржі. Російські правозахисники сподіваються, що цей меморіял допоможе зберегти пам'ять про масові вбивства за сталінського режиму, злочини якого в сучасній Росії свідомо применшуються. *(ББС)*

У США обвалився міст через Місісіпі

МІНЕАПОЛІС. — Міст, через який проходить федеральна автотраса I-35 над рікою Місісіпі, 1 серпня обвалився в місті Мінеаполіс (штат Мінесота). Влада штату офіційно підтвердила загибель п'ятьох осіб, близько 80 потерпілих, десятки пропали безвісти. Це підтвердила заступник директора служби з надзвичайних ситуацій штату Мінесота Крісті Ролваґен. У висліді обвалення у воді опинилися кілька легкових автомобілів, вантажівок і шкільний автобус. Очевидці стверджують, що постраждалі діти вибралися зі шкільного автобуса, котрий стояв на уламках моста. Влада штату відразу організувала рятувальні праці, намагаючись допомогти потерпілим. До місця події викликано автомобілі швидкої допомоги, працюють водолази і рятувальні буксири. Деякі з уцілілих у катастрофі вибиралися на берег ріки. Відомо, що на мосту впродовж декількох днів до катастрофи проводилися будівельні роботи. Через це рух по швидкісній трасі, що проходить через міст, був обмежений. Мостові вже 40 років, його ремонтували, щоб покращити стан. Сьогодні у США налічується 160 тис. мостів і 27 відс. з них потрапляють у категорію „структурно недосконалих" або ж „функціонально застарілих". Інженери-будівельники видали звіт про американську інфраструкту у 2005 році, після чого за п'ятибальною системою мостам поставили „С" тобто „трійку", електричній енерґосистемі – „двійку", і „два з мінусом" – системі каналізації країни. Сенатор від штату Мінесота Норм Колман, який побував на місці, де впав міст, тепер вимагає проведення не лише інспекції інфраструктури в країні, але й пляну на випадок ремонту пошкоджених структур. Влада США наказала перевірити близько 700 мостів подібної конструкції по всій країні. Офіційний представник поліції штату Мінесота повідомив, що влада наразі не може визначити причину руйнування моста. Немає підстав вважати, що руйнування і падіння моста є актом тероризму, заявило міністерство внутрішньої безпеки США. Президент США прибув 4 серпня до Мінеаполісу і вислухав звіт про рятувальні праці та зустрівся з родинами загиблих. Напередодні катастрофи перевірка мосту в Мінеаполісі встановила „структурні недоліки" його конструкції. Президент України 3 серпня телеграмою на ім'я Президента США Дж. Буша від імені українського народу та від себе особисто висловив щирі співчуття сім'ям загиблих і постраждалих. *(„Голос Америки", Радіо „Свобода", „Українські новини")*

КОЛОНКА КОМЕНТАТОРА

Торгівля людьми – тяжкий гріх людства і лихо України

Дора Рак

Інформація про недавній семінар щодо міжнародної торгівлі людьми пригадала велику проблему, що лежить від століть нестертою плямою на совісті людства.

Зустріч відбувалась знову у штаті Ню-Джерзі, де затишно співіснують борделі, клюби і придорожні сальони масажів. Тут правозахисні органи час до часу збудять публічну опінію – арештовуючи „трафікантів“, торгівців людьми, і визволяючи жертви примусової проституції або невільничої праці – людей, що з різних країн дістались сюди нелеґально.

І це не новина. Так було п’ять чи десять літ тому, так було протягом століть, й так є сьогодні, в XXI столітті, по всьому світі. Методи не змінились. Злочинці заманюють шукачів праці – дівчат, жінок чи робітників обіцянками доброго заробітку, а тоді забирають документи, жадають високої оплати, погрозами і насиллям змушують до невільничої праці. Найбільший попит і продаж жертв торгівлі, мабуть, до США, куди щороку потрапляють нелеґально близько 18 тис. молодих людей.

Не минула доля і дівчат з України й інших слов’янських країн, коли відчинилися кордони відновлених після упадку СРСР держав. Внаслідок складних політично-економічно-соціяльних змін зросла еміграція до різних країв Европи і за океан, але паралельно з леґальним виходом почалась й нелегальна торгівля людьми, переважно жінками і дітьми та непрофесійними робітниками, що сягла ґльобальних розмірів. Оцінюють що модерну форму невільництва – для сексуальної індустрії, домашніх послуг чи праці в рільництві – на 800 тис. річно, хоч Міжнародна Організація міграції в Женеві подає світовий річний обіг торгівлі людьми на 4 млн.

З кінцем 1990-их років посилилася боротьба з торгівлею людьми, коли з’явились викривальні статті, а ООН в 1998 році ухвалила на Генеральній Асамблеї резолюцію, закликаючи міжнародне членство до спільної боротьби з ґльобальною торгівлею людьми.

Найширшу програму почала Америка, і не лише на домашньому фронті, але взяла під свій нагляд боротьбу з людською торгівлею у 150 державах. На підставі закону, ухваленому Конґресом у 2000 році, Державний департамент зобов’язаний складати річний звіт, що включає також інформацію про боротьбу з торгівлею людьми у різних державах та оцінку ефективности цієї боротьби. Цьогорічний звіт – сьомий з черги, на 236 сторінках, ілюстрований змістовними фотографіями і мапками країн. Держави поділені на три групи. Інформації про ситуації у кожній країні збирає американське посольство від урядових чинників, організацій й довірених осіб.

Українським заходам в боротьбі з торгівлею людьми звіт за період від квітня 2006 року до березня 2007 року дає таку оцінку: „Україна є джерелом, переїздом (транзитом) і країною призначенням для чоловіків, жінок і дітей, якими торгують з метою комерційної сексуальної експлуатації і примусової праці. Торгівці вивозять українських жінок до европейських та арабських країн, до Росії, Туреччини і Ізраїлю – в цілях сексуальної експлуатації, а дітей – ще й на примусову працю в рільництві або змушують до жебракування“.

Ця неґативна опінія про українських жінок, подана узагальнено, містить несправедливість, бо ж тисячі українських жінок працюють леґально в різних країнах Европи і за океаном.

Разом з тим звіт визнає позитивні зусилля українського уряду в боротьбі з торгівлею людьми, але зазначає, що серйозною перешкодою є корупція в країні і незадовільна судова система.

У звітному році було повернуто до України 282 осіб, а за час від 2000 року до 2007 року – майже 2 тис.) за повідомленням МЗС в пресі).

Виходячи з ситуації в Україні, вашінґтонське Бюро боротьби з торгівлею людьми пропонує три аспекти порад: арешт торгівців, звинувачення і суд над ними; охорона жертв торгівлі – моральна і матеріяльна поміч, для врятованих – реабілітація, репатріяція, реінтеґрація, вишкіл, захист; превентивні заходи – для усвідомлення населення про підступні методи злочинних торгівців, зокрема інформування жінок і дітей про небезпеки комерційної секс-індустрії, а сезонних робітників – про невільничу працю.

Американський звіт з червня цього року загострив увагу міжнародної спільноти до незмінної небезпеки торгівлі людьми, яку ООН назвала модерною формою невільництва. Боротьба з торгівлею людьми безупинно триває, а в ній роля України – країни на перехресті доріг між Сходом і Заходом – особливо важлива.

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Найменш захищені верстви населення України стали мішенню для злочинців та злочинних угруповань. У дусі партнерства ми заохочуємо уряди всіх країн активізувати свої зусилля і покласти край цьому явищу, захистити людей від тенет торгівлі людьми”.

Джон Мілер,
колишній конгресмен, який тепер скеровує зусилля Уряду США у сфері боротьби з торгівлею людьми.

75-річчя Голодомору – в плянах Генерального консульства України

НЮ-ЙОРК. – Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко відповів на декілька запитань Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) щодо відзначення 75-ої річниці Голодомору-геноциду 1932-33 років в Україні.

Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко.

– Які пляни консульства щодо відзначення річниці цього трагічного розділу в історії України?

– Україна наближається до трагічних роковин в історії нашого народу. На початку XX століття Україна зазнала непоправної втрати – від штучного голоду загинули мільйони її синів і дочок. 28 листопада 2006 року Президент України Віктор Ющенко підписав Закон України „Про Голодомор 1932-33 років в Україні“, яким цю трагедію визначено як цілеспрямований акт масового нищення людей – геноцид українського народу. Сьогодні правда про цей страшний злочин стрімко поширюється в усьому світі. У цьому є велика заслуга закордонних українців. Де б вони не проживали, українці ніколи не залишалися байдужими до своєї історичної Батьківщини, підтримуючи її у добру і лиху годину, активно сприяючи поширенню у світі правди про історію нашого народу. Поширення інформації про геноцид проти українського народу, його причини, наслідки та організаторів, має стати запорукою незгасної пам’яті кожного українця та міжнародної спільноти про мільйони невинно закатованих людей.

– Під час відзначення 70-ої річниці Голодомору Генеральне консульство співпрацювало з Постійним представництвом України при ООН для поширення знань про Голодомор. Чи плянується така співпраця з нагоди 75-ої річниці?

– Як і в попередні роки, Генеральне консульство України в Ню-Йорку спільно з Постійним представництвом України при ООН проводитиме широкомасштабну роботу з відзначення цієї трагічної дати в історії України. Ми почали готуватися до відзначення 75-их роковин Голодомору в Україні ще наприкінці минулого року, коли консульство взяло безпосередню участь у належному оформленні та перевезенні в Україну приватної бібліотеки та рукописів колишнього виконавчого директора Комісії Конгресу США з дослідження Голодомору Джеймса Мейса. Цього року Генеральне консульство плянує підготувати та надіслати до провідних засобів масової інформації української громади США тематичний прес-реліз, звернутися до української громади Америки з пропозицією вшанувати пам’ять жертв трагічних подій в Україні 1930-их років хвилиною мовчання та приєднанням до всеукраїнської акції „Запали свічку“, ініціювати і сприяти проведенню у школі українознавства СУМ тематичного читання, присвяченого трагедії Голодомору, провести у приміщенні Генерального консульства вечір-реквієм.

Генеральне консульство досягає міжнародного визнання Голодомору геноцидом українського народу зокрема й шляхом проведення зустрічей з керівниками чужоземних консульських установ, акредитованих в Ню-Йорку, переслання їм тематичного прес-релізу англійською мовою.

– Чи плянує консульство участь у заходах, запланованих Крайовим комітетом з відзначення 75-ої річниці українського Ґеноциду 1932-33 років, зокрема у пропам’ятному ході та соборній панахиді у соборі св. Патрика у листопаді?

– Генеральне консульство України в Ню-Йорку обов’язково братиме участь у заходах, що їх проводитимуть з нагоди 75-ої річниці Голодомору українські громади у дев’яти штатах північного сходу США, що належать до нашого консульського округу. Хотів би висловити подяку усім членам Крайового комітету за їхню надзвичайно важливу працю, спрямовану на гідне відзначення на теренах США роковин Голодомору. Вважав би за доцільне розглянути можливість залучення до участи у соборній Панахиді священиків не тільки Католицької і Православної Церков, але й інших Церков та віросповідань Ню-Йорку. Також, на мою думку, було б доцільно звернутись до усіх українських церковних парафій у США з ініціятивою щодо відправлення у листопаді кожного року жалобних панахид за жертвами Голодомору.

– Чи має консульство освітні матеріяли про український Ґеноцид, доступні для широкого загалу?

– Генеральне консульство користується спеціяльним розділом офіційної інтернет-сторінки Державного комітету архівів України www.archives.gov.ua/Selections/Famine, на якій розміщені друковані, кіно- та фотоматеріяли, присвячені Голодоморові, спеціяльні презентації, а також інтернет-сторінкою www.golodomor.org.ua, створеною за підтримки Міжнародного фонду „Україна-3000“, наглядову раду якого очолює дружина Президента України Катерина Ющенко. Водночас, Генеральне консульство очікує вже найближчим часом з Міністерства закордонних справ України англомовних брошур „Holodomor – Ukrainian genocide in the early 1930s“, які будуть розповсюджені серед українських громадських організацій у США.

Пільги – для вибраних

У липні Конституційний суд України прийняв рішення про відновлення пільг багатьом категоріям громадян. Провідниця БЮТ Юлія Тимошенко негайно, 14 липня, закликала людей приходити до представництв Всеукраїнського об'єднання „Батьківщина", до громадських приймалень БЮТ для отримання допомоги у поверненні своїх пільг. Рішучість Ю. Тимошенко завжди викликає у народі палке схвалення. І справді, у більшості держав світу існують різні пільги для інвалідів, хворих, студентів, старших віком громадян, тож Україна не повинна бути винятком.

Чому ж Олександер Бандурка, перший заступник голови Комітету з питань правоохоронної діяльности, негайно заперечив: „Пільги у чиновників треба забрати абсолютно всі". Його підтримав Анатолій Матвієнко, голова Комітету з питань державного будівництва та місцевого самоврядування: „Чиновницька еліта не має прав на особливі умови відпочинку, оздоровлення, на яке нині витрачаються величезні бюджетні кошти. Вища еліта не має права на подарунки, які її представники отримують у день народження. Ці чиновники не мають права користуватися службовим автомобілем в особистих цілях, вони не повинні мати особливих умов отримання державних пенсій". Так мимоволі розголошується проблема пільг для так званої номенклятури, яка перейшла до молодої держави у спадок від СРСР. Тепер налічуються сотні тисяч осіб, які мають право на пільги. Серед них – ветерани Другої світової війни (не з УПА), ветерани праці; ветерани військової служби та органів внутрішніх справ; потерпілі від аварії у Чорнобилі; реабілітовані; діти війни; пільговики інших категорій. У їх числі безтурботно користуються пільгами численні представники колишньої номенклятури, які закріпили за собою ці пільги, коли перебували при владі. Це – партійні функціонери на високих посадах, старшини з каральних органів, урядовці з промислової директорії. Ця номенклятура була утворена і виплекана Сталіним, розширена Брежнєвим та іншими можновладцями комуністичного режиму. Номенклятурникові належало смачно їсти і пити, в його колі було модно дивитися футбол і гокей, виїздити на риболовлю і полювання. В кінці життя на нього чекали високі нагороди і чимала персональна пенсія.

Пільги були ознакою влади. Зрозуміло, що за збереження таких пільг виступають як колишні, так і нинішні номенклятурники. Бо саме такою елітою вважають себе, передовсім депутати Верховної Ради. Народні депутати мають право на отримання службового житла з оплатою комунальних послуг за рахунок держави, дістають безкоштовні путівки на курорти, мають право навчатися за рахунок бюджетних коштів, дістають матеріяльну допомогу після закінчення терміну їхніх повноважень на період працевлаштування або до пенсійного віку, а також 12 місячних платень в разі виходу на пенсію. Компенсація на отримання житла для одного депутата сягає 300 тис. грн. Усі ці пільги визначив парлямент, так би мовити, сам для себе. Загалом право на державні пільги мають близько 43 відс. населення в Україні. Загальний обсяг державних пільг щороку перевищує 29 млрд. грн., що дорівнює річним видаткам усіх місцевих бюджетів України.

Правова база про забезпечення громадян державними пільгами складається з 25 законів і актів Кабінету міністрів України, що, безумовно, ускладнює їх контролю, викликає соціяльну та політичну напругу. Не існує єдиного тлумачення змісту і правової природи державних пільг в Україні. Система їх неоднорідна. Складається обґрунтоване враження, що державні пільги стали для політичних партій засобом залучення на свій бік виборців, а для номенклятурників – дарунком долі, яка колись занесла їх до недоторканого кола „блакитнокровних".

СЕРПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Галицький аспект Першої світової...

З початком серпня 1914 року вибухнула Перша світова війна – саме вибухнула, бо порохом пахло вже давно – й фатальний постріл в Сараєво, коли серби убили спадкоємця престолу Австро-Угорщини Франца-Фердинанда, був тільки останнім, чисто зовнішнім приводом до збройного зудару між чільними учасниками цієї імперіялістичної бойні. Зокрема й особливо активно, хоч і таємно, готувалася до війни Росія – ще від 1908 року, коли імперія Габзбурґів анексувала Боснію і Герцеґовину. Воєнний шал в царській Росії здійнявся високою хвилею після її перемоги над Туреччиною на Балканах, після створення антигабзбурського союзу балканських країн, і хоч в цьому „союзі" лише серби були готові діяти на догоду Москві, вся російська суспільна атмосфера була просякнута дурманом завойовництва.

Найтрагічніша сторінка цієї кривавої авантюри – російський збройний похід на Галичину, в якій Москва вбачала велику небезпеку для себе, „гніздо мазепинства", тобто край, де панувала ідея України, української незалежности, взагалі ідея нашої національної окремішности. Знищення цього „розсадника сепаратизму" дало б Москві надію на остаточне придушення свідомого українства на схід від Збруча. Московські азіяти так прагнули української крови, що, властиво, ще до офіційного поголошення війни застосували страшний терор на українському Правобережжі, кидаючи за ґрати діячів українського руху, закриваючи українські видавництва, газети, культурні, просвітні і професійні товариства.

Але найбільшу ціну „братерського визволення" заплатила Галичина: окупувавши Львів, москалі мали намір за короткий час перетворити споконвічно український край в провінцію своєї імперії – на „історичній" підставі нашої давньої самоназви – русини. Русини, руські – значить росіяни... З інквізиторською лютію окупанти в перші ж дні замінили україномовні вивіски на російськомовні, заборонили вживання української мови на вулиці, знищили українські книжки в читальнях „Просвіти", запроторили до Сибіру тисячі наших патріотів. Предметом особливої ненависти була для росіян Українська Греко-Католицька Церква – твердий оборонець народу як від польонізації, так і від русифікації. Першим кроком до викорінення „унії" було насильне вивезення до Росії Митрополита Андрея Шептицького.

Як і слід було чекати, запопадливо помагали росіянам плюндрувати свій край галицькі москвофіли, яких задовго до війни Москва передбачливо підтримувала грошима і пропаґандивною літературою. Це була така вакханалія беззаконня і брутальности, що навіть російські ліберали, боячись осуду з боку Европи, змушені були виступити проти погромної антиукраїнської діяльности російської окупаційної влади в Галичині, зокрема проти генерал-губернатора, графа Георгія Бобринського і його брата Володимира, чільних у той час шовіністів-україножерів.

До цієї чорної сторінки нашої національної історії належить повертатися знов і знов: у молодших наших поколіннях не повинно складатися враження, що всі лихоліття України припали на XX сторіччя. Так, воно пережило небачені в людській історії жахи Голодомору-геноциду, масові сталінські репресії, тотальну денаціоналізацію і зросійщнення, і все ж ці страхіття – тільки частина довгого історичного процесу поневолення України Росією – процесу, наприкінці якого Росія так самовпевнено і так намарне уявляла свою перемогу. Цей процес вичерпав себе в серпні 1991-го, але наш святий обов'язок – нічого, кажучи словами Поета – ні титли, ні коми з нашої національної історії ми не повинні віддати забуттю.

П. Ч.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чи всі ветерани – герої?

Зараз на часі у Дніпропетровську – проблеми з пам'ятниками тоталітарного режиму. Головний тягар падає на плечі тележурналіста Фіделя Сухоноса. Його знімальні групи їздять по області, фільмують пам'ятники Леніну, і він, уже в прямому телеетері, веде дискусії з комуністами. Нелегка це робота! Жінки-комуністки нападають так, що від них „не відбитись". 8 травня керівники ветеранської організації були в Дніпропетровській телестудії. Всі – браві герої. Розповідали, як на війні стали генералами. В одного був значок Міністерства внутрішніх справ. „Що це значить?", – спитала ведуча. Ветеран пояснив з гордістю, що після закінчення війни ще три роки винищував терористичні банди на заході України, за що має високі нагороди.

Тему розмови про УПА підхопили інші ветерани. „Нас глибоко образив Президент, який цих недобитих нами ворогів визнав воюючою стороною!" – заявили вони.

Мій батько перед війною працював на будівництві військового летовища. Мобілізували його в перший день війни разом з автомобілем. Під Білою Церквою колону оточили німці. Командири повтікали, водії опинились в німецькому полоні. Мій батько втік з полону і пішов у партизани. Я мала свій „пункт спостереження", з якого миттю мчала до дорослих і повідомляла побачене. Одного разу есесівець прикладом так вдарив мене по голові, що й до цього часу маю інвалідність. Прийшли „наші". Мобілізували всіх чоловіків села і „погнали" без будь-якої зброї у бій. Під Тернополем загинуло все чоловіче населення нашого села.

Гості телестудії заявляли в телестудії: „Ветерани – то ми. І більше ветеранів немає". А мені приємно було по телебаченні побачити фільм про те, як ці „герої" насправді „воювали" в західних областях України.

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Неспокійно в Україні

Щиро дякую за те, що помістили 26 травня в часописі „Свобода" мого простенького вірша „Візьми в руки Кобзаря". Надсилаю вірш „Неспокійно в Україні" і ласкаво прошу помістити у дорогоцінному часописі.

На Президента Ющенка,
Усю вину складають
Ті недруги України,
Які зла бажають.
Будьмо щирі, справедливі,
Скажім правду в очі,
Ворог не дає спокою,
Живе тіло точить.
Ой, ти, славний мій народе,
Борися за волю,
Молись Богу за Вкраїну,
Щоб дав кращу долю.
Об'єднайтесь усі разом,
В єдину родину,
Бог поможе, браття-сестри,
Мати вільну Україну.

Пилип Шайда,
Сейнт Пол, Мінесота

Варто похвалити

Ви всі там дуже мудрі – пишете гарні спомини про померлих. Там часом читаю такі фантазії, що думаю, як та людина могла за життя то все зробити, що про це ніхто раніше не чув!

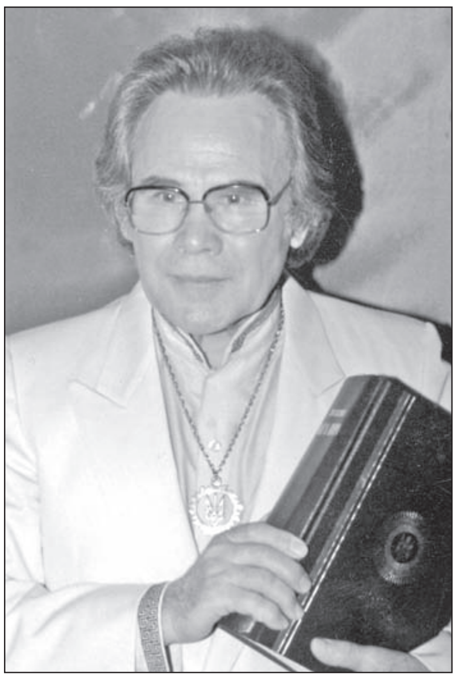
Але, поминаючи це, все ж ви пишете гарні статті і вас за це варто похвалити. Але піклуйтеся, щоб газета до читача приходила своєчасно, бо вже кінчається липень, а я дістала лише одну газету від 6 липня.

Надя Сакалюк,
Норідж, Ілиной

Допоможемо Левові Силенкові

До вас звертається лікар з Чикаґо, голова Товариства новоприбулих в Чикаґо Богдан Кардащук. В газеті „Віче" була надрукована стаття „Я хочу вас усіх оборонити", яка мене дуже засмутила. Мені стало дуже соромно за нас, українців, що ми не дбаємо про людей, які заслуговують на це. Замість того, щоб гордитися такими людьми, ми не хочемо знати про них, не цікавимося їхньою долею.

Мені довелося відвідати цю хвору прикуту до ліжка людину. Це був Лев Силенко, всіма нами забутий. Мені було боляче до сліз бачити його – такого немічного і слабкого. Чому така несправедливість щодо цієї слабкої людини? Л. Силенко потребує нашої допомоги, він не взмозі навіть сам підвестися і сісти на інвалідний візок, його ноги паралізовані. Йому потрібна інтенсивна реабілітація і лікування. На це потрібні кошти. Я вирішив створити Фонд допомоги для Лева Силенка в Українській кредитівці „Самопоміч" в Чикаґо. На лікування 87-річного Л. Силенка я пожертвував 500 дол. Закликаю добрих і милосердних людей допомогти цій людині, приславши свій дар на адресу: 2332 W. Chicago Ave., Chicago IL, 60622. Рахунок „Fund for Lev Sylenko". Ми всі в Чикаґо з нетерпінням будемо чекати цієї публікації в „Свободі", передплатниками якої ми є. Я вірю, що це об'єднає нас в зусиллях допомогти хворій, немічній людині, просто українцеві, який свого часу боронив українців від жахіття сталінського терору. Ми всі маємо вклонитися цій людині. Мій телефон: (773) 677-9808.

Лев Силенко

Богдан Кардащук,
Чикаґо

І в нашому селі була печера

У „Свободі" (ч. 27) була розповідь про тернопільські печери. У моєму рідному селі Глубочок Великий, Тернопільщина, також є такі дива. Як гірники добували камінь, то відкрили велику печеру і там знайшли списи, шоломи і столи камінні, але докладно не могли усе це перевірити, бо не мали світла. Це було в 1940 році. Коли більшовицькі окупанти довідались про цю печеру, то залили її бетоном, засипали землею. Це є на перших могилках, далі є другі могилки, потім – товтри, де я вигонив корову на пасовисько. Ми, молоді хлопці, стукали і прикладали вуха, то було чути підземельне відлуння. Треба щоб археологи перевірили це.

Богдан Ґолда,
Лінден, Ню-Джерзі

Хто знає цю пісню?

Звертаюсь з проханням допомогти мені знайти українську пісню, два рядки якої я пам'ятаю, але ніде не можу її знайти, не знаю, як вона називається, не можу згадати, звідки я знаю декілька її слів та мелодію. Питала знайомих людей з України, але вони ніколи не чули цієї пісні.

Ось що я згадала: „Згадаймо літо, те літо, що минуло. Та й зимку ту, що вже давно пройшла...". Я впевнена, що ці слова усі правильні. Я не писала і не розмовляла українською мовою 50 років, навіть більше.

Енґеліна Хасіна,
Бруклин, Ню-Йорк

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відбулися збори Округи Українського Народного Союзу в Ню-Йорку

НЮ-ЙОРК. – Річні збори Окружного комітету відділів УНСоюзу Ню-Йорку відбулися в п’ятницю, 29 червня, в домівці ОУА „Самопоміч“. Збори відкрила голова Округи Надя Савчук, яка привітала Головного секретаря УНСоюзу Христю Козак, Маю Лев – радну УНС та представників Відділів УНСоюзу.

Мотря Мілянич прочитала порядок нарад, який було прийнято. Н. Савчук попросила подати кандидата на голову та секретаря зборів. Оксана Лопатинська запропонувала на голову Володимира Козіцького, на секретаря – Олександру Юзенів. До Номінаційної комісії вибрано О. Лопатинську, Дарію Костів та М. Мілянич.

Прочитано звіт з праці референтів Округи і після короткої дискусії уступаючій управі уділено абсолюторію.

М. Мілянич попросила вшанувати пам’ять св. п. Марії Шепарович хвилиною мовчанки.

Голова Номінаційної комісії О. Лопатинська запропонувала нову управу Округи в складі: голова – М. Лев, заступник голови – Юрій Солтис, секретар – О. Юзенів, скарбник – Олександер Редько, пресова референтка – О. Лопатинська, імпрезова референтка – Юлія Копчинська. Контрольна комісія: Н. Савчук, Д. Костів і М. Мілянич. Пропонований склад Управи прийнято одноголосно.

Головний секретар Х. Козак цікаво розповіла про працю УНСоюзу та Союзівки.

Після дискусії М. Лев привітала усіх і закрила збори.

Оксана Лопатинська

Учасники річних зборів Окружного комітету відділів УНСоюзу Ню-Йорку.

Фото: М. Мілянич

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Фундація „Україна-США“ приймала українських провідників

ВАШІНҐТОН. – Організація Центр провідництва „Відкритий світ“ надала Фундації „Україна-США“ ґрант на прийняття 20 провідників місцевого самоврядування з України. Міські голови, урядовці місцевого самоврядування та представники неурядових організацій з Івано-Франківської, Донецької, Сумської, Херсонської, Київської, Черкаської та Луганської областей 25 липня - 4 серпня відвідали міста Де Мойн, Айова, Луївіль, Кентакі, Литл Рок, Арқансо, Омагу, Небраска.

Делеґатів приймали Фундація „Україна-США“ та її партнери: організація „Штати-побратими Айови“, Рада зі світових зв’язків штатів Кентакі та Південної Індіяни, Міжнародний центр при університеті Арқансо, Інститут прикладного інформаційного управління, Омага.

Програма „Відкритий світ“, яку здійснює Центр провідництва „Відкритий світ“ при Бібліотеці Конґресу США, спрямована на розвиток взаєморозуміння та співпраці між Сполученими Штатами, країнами Східньої Европи, Евразії та Балтії.

Протягом перебування у США делеґати зустрілися з міськими посадовцями, спеціялістами Аґентства з економічного розвитку, представниками штатів та мікрорайонними асоціяціями, дізналися про послуги, які надають місцеві органи влади та уряди штатів, бюджетний процес, прозору фінансову відповідальність, розподіл надходжень від сплати податків та ефективність урядових програм. Вони також ознайомилися з процесами реґіонального економічного розвитку та співробітництва.

„Такі програми допомагають розширити стратегічне партнерство між Сполученими Штатами та Україною на місцевому рівні“, – зазначила Віра Андрушків, віцепрезидент Фундації „Україна-США“.

Посол Стівен Пайфер, співголова Коаліції за безпеку та демократію в Україні, та В. Андрушків провели презентації протягом орієнтаційної сесії програми. Впродовж візити делеґати проживали в американських родинах, брали участь у різних культурних та громадських заходах, відвідали музеї, ґалерії та літні фестивалі.

Конґрес США започаткував програму „Відкритий світ“ у 1999 році, а в 2003 році розширив її, включаючи всі посткомуністичні країни. За подальшою інформацією можна звертатися до Віри Андрушків телефоном (202) 223-2228, або до Джорджа Фелцина телефоном (202) 466-6210. Про „Відкритий світ“ можна дізнатися на інтернет-сторінці http://www.openworld.gov.

Українські гості радного Роналда Райса

НЮАРК, Ню-Джерзі. – 21 липня, у затишному куточку міста на подвір’ї місцевої родини, відбулась зустріч громади з радним міської ради Нюарку Роналдом Райсом-молодшим. Такі зустрічі відбуваються періодично, щоб дати мешканцям нагоду зустрітися зі своїм представником в раді і поінформувати його про їхні проблеми.

Нюарк був місцем проживання багатьох українців-еміґрантів „третьої хвилі“. Велике промислове місто давало можливість новоприбулим дістати працю, переважно на фабриках, знайти помешкання і прилучитися до громади, яка заселила місто 50 років тому.

Хоча на початку умови були важкими, українська громада зміцніла соціяльно, економічно, виховала нове покоління своїх дітей, які вже не хотіли жити в Нюарку і оселилися в затишних передмістях. В Нюарку залишилися жити переважно старші віком. Активність громадських організацій уповільнилася. Недавно зачинила школу парафія св. Івана Хрестителя, а приміщення винайняла містові. До церкви св. Івана Хрестителя приходить щораз менше людей. Тим часом у Випані плянують збудувати більшу і кращу церкву, ввели в дію просторий, сучасний Культурний центр. Отже, громадське життя українців в Нюарку переноситься до мальовничого селища Випані. Але й тоді, коли в Нюарку скупчено проживало найбільше українців штату Ню-Джерзі, громада не включалася у політичне життя міста, трималася осторонь від міського уряду. Була надія, що „четверта хвиля“ еміґрації принесе нову енерґію в життя українців Нюарку, але, на жаль, так не сталося.

У зустрічі з радним взяли участь близько 50 осіб. Мова йшла про економічний стан міста, податки, злочинність, автомобільний рух, санітарний стан, безліч інших справ. На зустріч прийшли переважно виборці афроамериканського походження. Тільки Володимир Боднар і Божена Ольшанівська представляли українців – мешканців західнього дистрикту міста. Доводиться шкодувати, що українська громада Нюарку відокремилася від міського життя. Варто користатися з пільг і привілеїв, які дає їм місто, бо люди навіть не знають, що їм належиться і як можна поліпшити свою життєву ситуацію.

Віктор Р. Марків став доктором музикології

НЮТАВН, Конектикат. – Віктор-Радослав Марків, відомий в українській громаді завдяки майстерній грі на фортепіяні, нещодавно став доктором музикології в Університеті штату Конектикат.

Д-р Віктор-Радослав Марків

В. Марків почав навчатися гри на фортепіяно у віці восьми років у свого батька Богдана Маркова, який допровадив Віктора до виступу з фортепіяновим концертом Гайдна в Ню-Гейвені, Конектикат. У школі В. Марків залишив музику та цілковито перейшов на атлетичні вправи, ставши членом дружини з футболу й бейзболу. На 19 році життя В. Марків повернувся до фортепіяна, осягнувши маґістерку на Гартфордському університеті, а згодом, студіюючи у Володимира Винницького, Володимира Фельцмана та Павла Островського, одержав диплом маґістра в Нюйоркському університеті.

Докторська дисертація В. Маркова має назву „Мирослав Скорик: життя і сольові твори для фортепіяно“. В дисертації подана аналіза ранніх творів композитора. Результат дослідження вказує на дві різні народні традиції у М. Скорика: українську та американську. І ця знахідка, без сумніву, буде цікава для українців Америки.

Дисертація М. Маркова – перша наукова праця англійською мовою про українського композитора М. Скорика. В. Марків навів деякі погляди самого композитора, записані в інтерв’ю з ним, тому ця праця є найширшим і аналітично детальним документом про цього унікального митця.

Як додаток до дисертації, В. Марків представив кілька речиталів, присвячених його музиці, в програму яких входили сольові п’єси та камерні твори композитора. В плянах В. Маркова – концерти з композиціями М. Скорика у формі лекцій та речиталів, статті в пресі про музику композитора. Завершення циклю вінчають записи музики та компактні диски.

Проф. д-р В. Марків викладав в університетах Конектикату і тепер продовжує навчати в Нюгейвенському університеті, в якому заснував музичну серію „Концерти для кожного віку“. Поряд з академічними заняттями, В. Марків виступав з концертами на міжнародних сценах, по радіо і телебаченню.

Дан Шеа

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union
Підписавшись на
DirectConnectsm та E-Statement
або ж, якщо у Вас уже є DirectConnectsm,
підпишіться на E-Statements і Ви можете виграти
Електронний Фотоальбом
а також стати претендентом на виграш Суперприза
42″ Flat Panel TV
1 до 31 серпня
Суперприза
42″ Flat Panel TV*
*Нагородження Суперпризом відбудеться наприкінці 2007 року
1 із 28 виграє
Selfreliance.Com
2332 W. Chicago Ave, Chicago IL, 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave, Chicago, IL 773-589-0077
761 S. Benton Street, Palatine, IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale,IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park, IL 708-923-1912
8624 White Oak Street, Munster, IN 219-838-5300
734 Sandford Ave. Newark, NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City, NJ 201-795-4061
2200 Rte 10W Parsippany, NJ 973-451-0200
Програма дійсна з 1 по 31 серпня 2007 р. Тільки для нових і теперішніх членів. Переможців буде повідомлено поштою до 30-ти днів після закінчення місячної програми. Щоб не втратити приз, член Кредитівки мусить його особисто одержати або в головному бюро в Чікаґо або у бюро у Нью-Джерзі до 30-ти днів після повідомлення. Тільки один виграш на особу. Пропозиція дійсна тільки для членів Кредитівки, які до існуючого або нового чекового рахунку з доступом до рахунків через Інтернет (DirectConnectsm) тепер додають E-statements. Тільки одна можливість виграшу на члена, незалежно від кількості поданих рахунків. Члени Кредитівки, які вже раніше подавали свої імена на виграш, при підписуванні на E-statements не кваліфікуються на приз, однак їхнє ім'я буде включене у виграшу Суперприза, що відбудеться у грудні 2007 року. Члени Кредитівки кваліфікуються лише тоді, коли їхні рахунки є в доброму фінансовому стані. Переможцям буде видано податкову форму 1099. Можливість виграти Суперприз - телевізор (flat panel TV) - залежатиме від загальної кількості до 25 грудня 2007 року кандидатів на виграш програмою реєстрації на E-statements. Можливість виграти електронний фотоальбом: 1 із 28. Дійсна нагорода може відрізнятися від поданої на малюнку. Щоб користуватися DirectConnectsm треба зареєструватись і бути кваліфікованим. Просимо прочитати truth-in-savings disclosure, щоб довідатися про критерії ощадних та чекових рахунків Кредитівки. E-statements видаються лише членам, у яких є чековий або маркет шер рахунок.
Full Financial Services
NCUA
EQUAL HOUSING LENDER
CO-OP NETWORK

Нащадка 400-річного запорізького дуба посаджено в Канаді

ОТАВА. – На острові Хортиця, колишній частині Запорізької Січі, ріс дуб, якому було понад 400 років. Дуб, висотою 36 метрів, мав шість з половиною метрів в діяметрі. В 1990 році, коли відзначали 500-річчя Запорізької Січі, ми мали нагоду відвідати його. На жаль, дуба вже немає.

Одначе, д-р Юрій Федак, науковець-спеціяліст з Міністерства сільського господарства Канади, вже довгий час співпрацює з групою допомоги розвиткові сільського господарства України.

Два роки тому, перебуваючи в Україні, він роздобув жолуді з славетного запорізького дуба, а коли повернувся до Канади, посадив їх і виплекав деревце. Одного з тих дубочків він подарував парохові Українського католицького собору св. Івана Хрестителя в Отаві – о. Кирилові Микитюкові, а той вирішив посадити його на католицькій оселі.

Пластовий капелян о. Андрій Онуферко і пластуни в день освячення дубочка.

Цю оселю купив в 1957 році св. п. Михайло Блаженко від римо-католицького ордену облатів, у порозумінні з св. п. Єпископом Ізидором Борецьким. Епархія є її власником, а отавська українська католицька парафія доглядає її з допомогою Лицарів Колюмба св. Володимира. Користується оселею уся українська громада. Розташована над озером, оселя має 180 акрів площі. Від ранньої весни до пізньої осени там відбуваються дитячі табори, парафіяльні та родинні свята. В серпні парафія відзначатиме 50-ліття оселі.

На цій оселі щорічно відбувається також Свято Весни Пластової станиці в Отаві. І на це свято 23-24 червня о. парох К. Микитюк привіз малого дубочка та пояснив пластунам його дивну історію. Він попросив пластунів посадити його. До цього зголосився юнацький гурток „Темні печери" 101-го куреня ім. Володимира Івасюка. Пластуни-розвідувачі Лев Дашко, Остап Войчишин і Адріян Янішевський посадили дуба на площі, де звичайно таборують пластуни. Це мало особливе значення для юнацтва, бо цього року відзначається 95-ліття заснування Пласту в Україні. Пластовий капелян пл. сен. о. Андрій Онуферко освятив нащадка запорізького дуба.

Юлія Войчишин

Читайте „Свободу" на сторінці Інтернету: www.svoboda-news.com

Голоси „Пташат" знову дзвеніли на Союзівці

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – У нинішньому році на оселі Українського Народного Союзу – Союзівці – відбулися два „Табори Пташат" для україномовних дітей дітей віком 4-6 років. Перший табір діяв від 24 червня до 1 липня, другий – 1-8 липня. Провів табори пластовий курінь „Перші стежі". Організатором обидвох таборів і адміністратором першого табору була Неоніля Сохан.

У першому таборі було в шести роях 52 дітей, які кожного ранку мали „сходини", а опісля – різні виховні заняття, ігри, спілкування з природою. Коменданткою табору була Леся Науменко

У другому таборі під управлінням комендантки Ксені Козак та адміністраторів Орести Фединяк і Тереси Бень 64 дитини в шести роях мали багато цікавих занять, зокрема вивчали культурну спадщину мешканців Карпат і природні багатства цієї гірської частини України, переглянули ряд веселих кінофільмів.

Таборовиків відвідав Президент УНСоюзу Стефан Качарай, який привітав дітей і виховників від імені найстаршої української братської організації.

„Пташата" першого табору слухають розповідь про музику.

Дитяча пошта „Пташат" на Союзівці.

Найстарший рій „Чайки" у першому „Таборі Пташат".

Учасники першого „Табору Пташат" на Союзівці.

Фотографії „Пташат": Христина Лев, Леся Науменко, Юрій Ріпецький

Голоси „Пташат" знову дзвеніли на Союзівці

Діти і виховники другого „Табору Пташат" на Союзівці.

Який рій сьогодні дужчий?

На закінчення дня діти виходять з прапорцями.

Вручення таборової посвідки.

Веселі забави в другому „Таборі Пташат".

Найкращий літній відпочинок для ваших малят – тільки на Союзівці!

Повернення імперії?

Звернення київських громадських організацій до української діяспори

Не так давно Україна стала незалежною. Про те, чи справді Україна є вільною унітарою державою, можна сперечатись довго, але ситуація, що склалась наразі у Києві – додає суттєвий фактичний матеріял для дискусій.

Київ здавна славився своїми парками, мальовничими схилами і зеленими заплавними луками. Так повелося, що гордістю столиці стали не історичні вулички – цим він суттєво програє тому ж самому Львову, і навіть не церкви, а зелені шати, що оточують місто з усіх боків. Ще не так давно Київ називали „Зеленою столицею Европи", маючи на увазі насиченість міста парковими зонами.

Так було і, здавалося, що так буде, однак... Масове знищення зелених зон, що почалося у 2003 році, не лише не припинилось до цього моменту, а набирає дедалі швидших обертів. Тепер загроза знищення нависла мало не над кожним зеленим клаптиком. В Києві налічується до 300 місць, де точиться боротьба жителів міста проти забудовників, що знищують парки. Десятки гектарів парків вже зникли під безталанно спроєктованими сучасними торговими центрами і житловими будинками.

А яким же чином це стосується незалежности України? У 2001 році на честь 10-ої річниці Незалежности, за наказом екс-президента України Леоніда Кучми і розпорядженням екс-мера Києва Олександра Омельченка, на території лівого берега літописної річки Десенки (Чорторию) було закладено Всеукраїнський парк пам'яті борців за свободу і незалежність України. Це місце має неабияку літописну історію і згадується в поезії Василя Стуса. Здавалось, що нарешті це відбулось – в столиці з'явиться парк, який зможе стати культурним центром, місцем зібрань і паломництва українських патріотів, гостей з діяспори, громадських організацій. З міського бюджету було виділено біля 1.95 млн. грн (400,000 дол.) на створення проєкту парку. По-друге, встановлено меморіяльний камінь на вході в парк, на який витрачено ще близько 600 тис. грн. (120,000 дол.). Проте, самого парку як не було, так і нема досі, та ймовірно, ніхто й не збирається його створювати. Причина банальна – на цю територію „поклали око" інвестори-забудовники.

Керівництво Москви почало окупацію Києва своїм капіталом. І невідомо, чи то примха долі, чи чіткий розрахунок, але першим на черзі стоїть саме такий важливий для становлення України парк – Парк борців за свободу і незалежність України.

Здавалося б – це звична для Києва справа, адже майже на кожен парк міста хтось претендує. Однак, якщо придивитись ближче, то ситуація не така вже банальна, а скоріше цинічна. Справа у тому, що з-поміж кількох інвесторів, які претендують на парк, найстрашнішим ворогом Всеукраїнського парку пам'яті борців за свободу і незалежність України є московський інвестор – дружина мера Москви Лужкова – Олена Батуріна, власниця потужної будівельної компанії "Інтеко". Тепер стає зрозумілим весь цинізм ситуації. Керівництво Москви почало окупацію Києва своїм капіталом. І невідомо, чи то примха долі, чи чіткий розрахунок, але першим на черзі стоїть саме такий важливий для становлення України парк – Парк борців за свободу і незалежність України. Не треба бути радикальним націоналістом, щоб розуміти, наскільки болісно для полеглих в минулому борців за нашу свободу і незалежність (і перш за все – за незалежність від Росії і СРСР) було б знати, що присвячений їм парк забудують саме москвичі. Адже, незалежність фінансова, чи будь-яка, в першу чергу іде через свідомість і культуру. А забудова єдиного в Україні такого парку, який, до того ж, розташований у столиці – це пряме зазіхання на українську гідність.

Такі дії можна розцінювати як сумновідомий російський шовінізм і зухвалість. Та провина наша в тому, що не вміємо ми належно відстоювати власні інтереси, в тому, що забуваємо своїх героїв. Підтвердженням цього є слова з пісні Сашка Положинського, керівника гурту „Тартак", *„...Я не хочу бути героєм України, не цінує героїв моя країна..."*.

Цей лист ми адресуємо діяспорі, оскільки вважаємо, що це люди, які здатні допомогти у ситуації, що склалася – адже, повірте, розголосом реальних проблем за кордонами України наша влада таки цікавиться. Ціллю цього листа було повідомити світову українську спільноту про дану проблему і домогтися гідної реакції від людей, які вважають себе патріотами України, зокрема за допомогою діяспори розпочати обговорення цієї теми у засобах масової інформації та у вищих ешелонах влади. Якщо Вам не байдужа справа подальшого розвитку столиці України, а тим більше розвитку патріотичного духу в столиці нашої держави, прочитайте нижче подане Звернення владним структурам Києва та України, долучіть свій підпис під цим Зверненням та передавайте іншим свідомим членам української діяспори до прочитання та долучення підписів.

Слава Україні!

Національний екологічний центр України, Дружина охорони природи „Зелене Майбутнє", Громадська спілка „Вірний вибір", Київська ландшафтна ініціятива

Київ

ТОЧКА ЗОРУ

Чого не помітив в Кривому Розі Президент України?

КРИВИЙ РІГ. – Президент України Віктор Ющенко 14 червня відвідав місто, почесним громадянином якого є попередній Президент Леонід Кучма, а враження таке, ніби це був не В. Ющенко, а трохи осучаснений його попередник. Або навіть високопосадовець, якого не цікавлять реалії сьогодення і який робить глибокодумні висновки щодо українськости міста після оглядин запропонованих йому фальшивок. Але ж тепер, використовуючи його висловлювання, численні агітатори й політтехнологи антиукраїнського спрямування будуть посилатися на них, використовуючи авторитет Президента!

Ось чому важливо все це оприлюднити. І не тільки слова В. Ющенка, а й деякі дії місцевої влади. На прес-конференції, організованій у конференц-залі „Мітал Стіл – Кривий Ріг", В. Ющенко, зокрема зазначив: „Моє перше відчуття: я знаходжусь в українському місті, яке пам'ятає українську славу, українську історію...". Але Кривий Ріг можна вважати українським містом хібащо за результатами Всеукраїнського перепису 2001 року, за яким громадян української національности виявилося 79.9 відс. А насправді майже всюди на вулицях, куди не підеш, чути російську мову, приправлену лайкою. У газетних кіосках українську періодику можна знайти далеко не кожного дня.

На сесіях міської ради української мови не чути, Гимну України (ні перед її початком, ні після завершення) – ніколи, бо грають лише гимн міста. Знайти українську книжку теж важко, бо в книгарнях, в основному, література російською мовою, причому багато книжок – саме з історії Росії та її діячів. Газета „Червоний гірник", засновником якої є міська рада, друкує матеріяли переважно про діячів СРСР, переважно російською мовою.

Цього року на річницю перепоховання Тараса Шевченка в Україні міська й районна влада навіть квіточки не поклала до пам'ятника поетові, а міський театр драми та музичної комедії, який носить ім'я великого Кобзаря, за два дні до річниці перепоховання завершив свій сезон. В. Ющенко підкреслив: „Переконаний, що Кривому Рогу повезло з владою. Владу представляють правильні люди, які уявляють проблеми громадян, які можуть виділити пріоритети і успішно їх досягти". Насправді міський голова Юрій Любоненко, його заступник Генадій Тенетко (провідник місцевих комуністів) та цілий ряд інших керівників походять з „совєтських" керівників, які з величезною неохотою сприймають все українське, самостійницьке і людей, які послідовно відстоюють національні цінності, національну культуру й саму українську мову. Поталанило з такою владою якраз пристосуванцям, котрі не здатні створити щось нове або навіть висловити думку, яка не збігається з думкою начальства.

А ось не пощастило якраз тим, для кого такі поняття, як „українське місто", „українська слава", „українська історія" – то не тільки поняття і слова, а наповнення життя і діяльна правда. Наприклад, міському об'єднанню Всеукраїнського товариства „Просвіта", яке рішуче, разом з партіями національно-державницького спрямування, виступило проти рішення міської ради надати російській мові статус реґіональної, проти рішення тієї ж міської ради оголосити Кривий Ріг „територією без НАТО", оскільки ці рішення є антиконституційними. То це „правильні люди", коли вони порушують Конституцію України? Вони уже вісім місяців не оприлюднюють як таке, що набрало чинности, рішення суду про те, що рішення міської ради про надання статусу російській мові реґіональної скасовано. Провладна преса замовчує правду. З величезними труднощами двом представникам часопису „Промінь Просвіти" вдалося взагалі потрапити бодай на один захід під час перебування Президента України в Кривому Розі. Всі переваги отримала провладна преса (очевидно, з числа „правильних людей, які можуть виділити пріоритети і успішно їх досягти"), яка знає, „як треба висвітлювати". Тому вони були всюди.

Міська влада відверто створювала „масовку" для зустрічі Президента біля приміщення міської ради, коли одна за одною групи по 50-70 осіб виходили з цього приміщення й ставали одразу за привезеними сюди металевими парканами. Лише за ними дозволялося ставати іншим, які прийшли сюди, в основному, з прапорами „Народної самооборони" та Української народної партії. А на „Мітал Стіл – Кривий Ріг" з причини прибуття високого гостя вишикували вздовж проведених на асфальті рожевих ліній, в основному, вродливих жінок, вбраних у святкові сукні. Тим, що стояли в перших рядах, вручили прапорці жовтогарячого кольору з державною символікою. Це теж була „масовка". На прес-конференції задати питання вдалося тільки п'ятьом журналістам. Така ось „прозорість" і „свобода преси", такий ось „вільний доступ до інформації" у Кривому Розі.

Сергій Зінченко,
редактор часопису
„Промінь Просвіти"

Зберегли пам'ять про „Ярого"

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська обл. – Дочка колишнього дивізійника, повстанця, пластуна Яромира Олесницького – Ксенія разом з американськими та львівськими родичами, представниками Братства ветеранів ОУН-УПА „Лисоня" відвідала могилу свого батька. Гості взяли участь в освяченні хреста й оновленої таблиці на могилі д-ра Я. Олесницького.

Чимало добрих слів було сказано на адресу патріотичної родини Олесницьких, зокрема про д-ра Я. Олесницького. Він народився у Чехії 27 грудня 1914 року, після гімназії закінчив медичний факультет Львівського університету. Брав активну участь в українському молодіжно-патріотичному русі, був членом куреня пластунів „Лісові чорти". Від 1936 року до початку Другої світової війни Я. Олесницький здійснював лікарську опіку в підпільних пластових таборах. Працював асистентом хірургічного відділу Львівської клініки. Влітку 1942 року одружився з Мартою Вальницькою, а у травні 1943 року зголосився до дивізії „Галичина".

Коли у подружжя Олесницьких народилась дочка Ксенія, її батько служив у дивізії. Він закінчив курс військової хірургії у Відні, опісля повернувся до своєї військової частини, виїхавши на фронт, брав участь у боях проти Червоної Армії під Бродами. Після поранення вступив до лав Української Повстанської Армії з псевдом „Ярий", організував повстанську медичну службу на Бережанщині, лікував повстанців, а також місцеве населення, проводив вишкіл медсестер для УПА. Загинув від рук червоних окупантів 3 березня 1945 року й похований на цвинтарі села Поручина.

Тетяна Будар

Спроби створення „Українського дому“

СУМИ. – Ідея створення „Українського дому“ в місті має давню і драматичну історію. Після розгрому українського життя органами НКВД, коли прийшли німці, в Сумах відкрився „Український дім“ у приміщенні за адресою: Українська площа, 17, де перебував донедавна банк „Україна“. У цьому будинку містилися українська гімназія, школа перекладачів, школа вишивки, працювало багато гуртків, часто збиралося багато людей. Це був відомий у місті осередок відродження української духовности та культури. Дізнавшись про діяльність активістів цього осередку, німці їх спалили живцем в овочесховищі. Там загинув організатор „Українського дому“, колишній вчитель фізики, в’язень НКВД, директор приватної гімназії у роки війни, голова „Просвіти“ та ОУН у Сумах Семен Сапун.

У 2000 році голова обласної адміністрації В. Щербань та міський голова О. Андронов підтримали нашу ідею відродження в Сумах „Українського дому“ біля пам’ятника Тарасові Шевченкові. Всі організації, крім „Просвіти“ з цього будинку були виселені. Але після Помаранчевої революції голова міста Генадія Мінаєв змінив думку.

В грудні 2006 року стало відомо, що будинок збираються запропонувати під комерційну оренду та продаж...

Керівники 43 громадських організацій, творчих спілок та політичних партій звернулися до міського голови Г. Мінаєва з проханням надати згадані площі під створення в Сумах „Українського дому“. Відповіді не було. Шляхом пікетування засідань двох сесій міської ради громадськості вдалося не допустити приватизації будинку та здачі його в оренду. Г. Мінаєв запевнив, що на наступній сесії доля згадуваних приміщень вирішуватися не буде і що влада не суперечить проти „Українського дому“ біля пам’ятника Т. Шевченкові.

Пікетування були припинені. А на наступній сесії будинок був відданий приватним підприємцям під крамницю і кав’ярню. Другий поверх приміщення, який пропонувалося передати в оренду під молодіжний проєкт обласного управління молоді, спорту та туризму був зданий в оренду підприємцеві Є. Положієві фактично без конкурсу. Міська рада усе ж видала розпорядження про створення в Сумах „Українського народного дому“, створила ініціятивну групу, яку очолює секретар міської ради Петро Гученко. Чи буде він біля пам’ятника Т. Шевченкові?

Олексій Шевченко,
голова обласного товариства „Просвіта“

Від Світязя до Говерлі

ЛУЦЬК. – 21-29 липня Спілка Української Молоді (СУМ) спільно з Незалежним об’єднанням студентів Польщі провели культурно-просвітницький похід „Шляхами спільної історії“. Розпочалась акція на мальовничому Світязі, далі учасники попрямували до Луцька, де відвідали Луцький замок та оглянули музеї книгодрукування та дзвонів, що розміщуються на його території.

З обласного центру маршрут проліг до села Пляшева, поблизу якого знаходиться історико-меморіяльний заповідник „Поле Берестецької битви“. Вшанувавши пам’ять полеглих у цій битві, учасники вирушили до Крем’янця, де відвідали дім-музей, в якому народився визначний польський поет Юліюш Словацький, оглянули архітектурні пам’ятки міста.

Наступного дня учасники акції відвідали Тернопіль, де місцеві сумівці організували тепле прийняття учасникам акції. Оглянувши ще кілька замків у Бучачі та інших місцях, мандрівники вирушили до кінцевого пункту своєї подорожі – гори Говерлі. Тур успішно закінчився сходженням на Говерлю, чому сприяла гарна погода. Загалом участь у турі взяли по десять осіб з кожної організації.

СУМ-інформ

З історії книги про Берестечко

Прочани з Луцька на „Козацьких могилах, в центрі – Володимир Рожко.

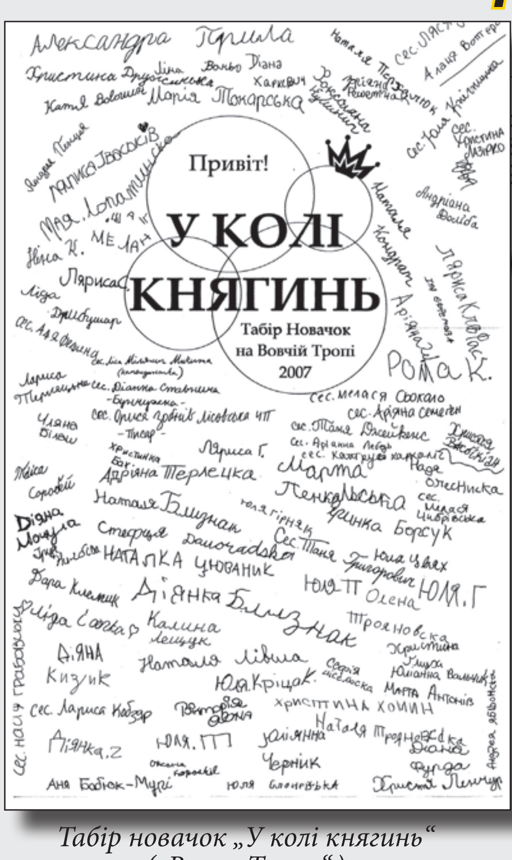
ЛУЦЬК.– Козацькі могили під Берестечком впродовж віків були болючою темою для наших письменників, поетів, науковців, твори яких просякнуті болем втрат, журбою, сумом. Звучить цей біль в поезіях „Ой чого ти почорніло, зеленеє поле?“ Тараса Шевченка, „Берестечко“ Сидора Воробкевича, „Пісня“ Миколи Вінграновського та інших. Сумом віє і від спогадів Миколи Костомарова в його описах поля Берестецької битви. Але написані праці несли віру, що те поле стане великою святинею українського народу, що будуть написані нащадками праці про Берестецьку битву.

Саме до таких об’ємних праць належить колективна монументальна праця „Національний пантеон „Козацькі могили“, ідея написання якої народилась в США і носієм її був Віроослав Лобур. В 1992 році В. Лобур створив в США „Українсько-американський комітет сприяння меморіялові „Козацькі могили“. В своєму листі до мене 20 липня 2002 року він писав: „З козацькими могилами мене „посватав“ краянин з Горохова Петро Лагодюк. Взимку 1991-1992 року ми разом поїхали на „Козацькі могили“. Великі національні святощі перебували у край запущеному стані. Типова картина, залишена з колоніяльного періоду. І там ми домовились, що кожний на своєму місці розпочне діяльність з тим, щоб поліпшити стан святині. Відразу після свого повернення я організував громадський комітет, написав до відомої Вам газети „Свобода“ досить докладну статтю під заголовком „Там, де мертві промовляють до живих“, яку редакція без затримки надрукувала в трьох числах“.

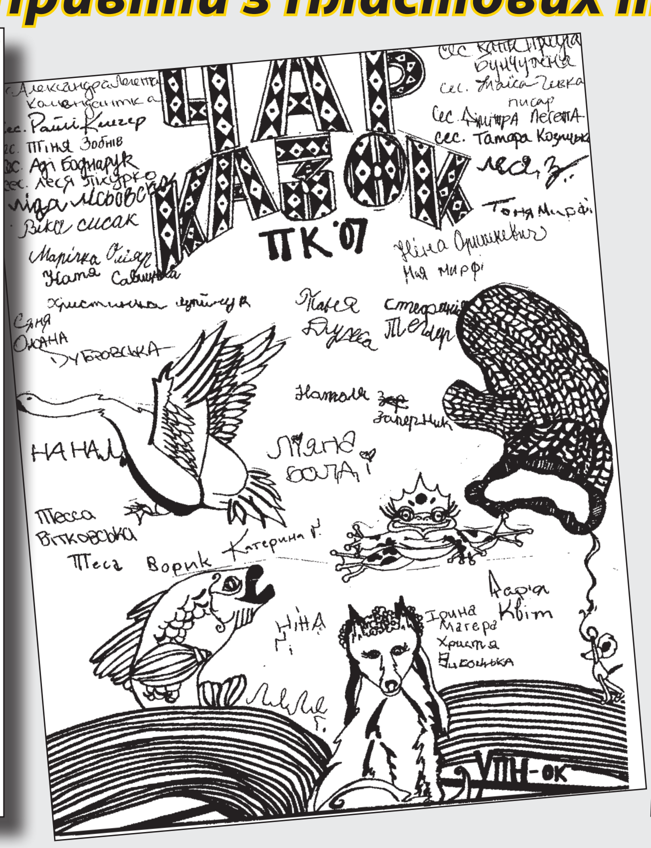
Заснований В. Лобуром комітет розпочав активну працю серед українців США, а також в Україні. В. Лобур прагнув не лише матеріяльно допомогти меморіялові, а й видати монументальну працю і у ній зібрати перли наукової думки про цю велику святиню. Більшовицьку епоху описав Павло Лотоцький, найбільш обізнаний з постімперським становищем на „Козацьких могилах“. Мені вдалося у Львові, в Національному музеї, віднайти автора розділу Олега Сидора, мистецтвознавця, в якому дух

(Закінчення на стор. 17)

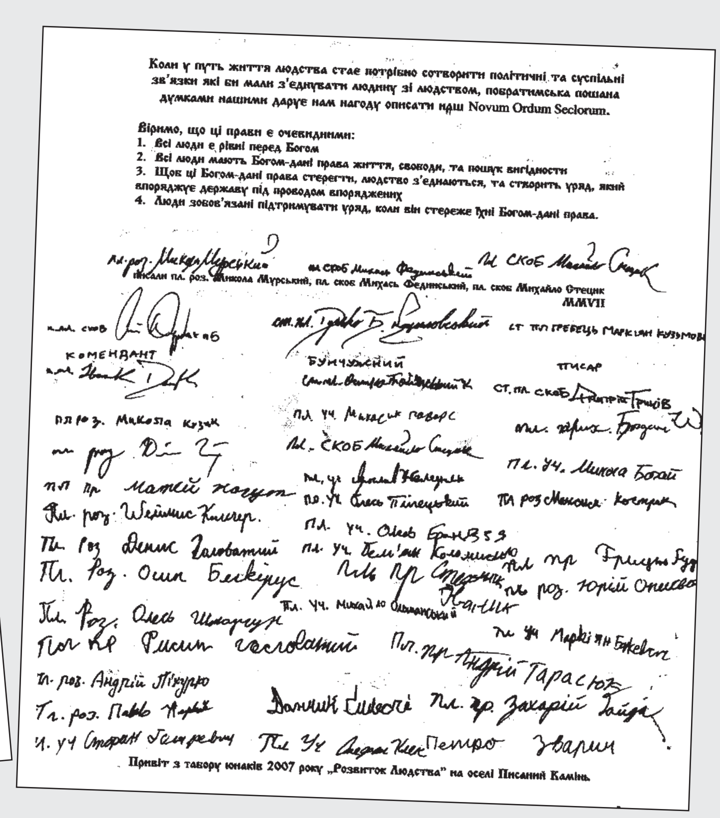
Привіти з Пластових таборів

Табір новачок „У колі княгинь“ („Вовча Тропа“.)

Табір новачок „Чар казок“ („Писаний Камінь“)

Коли у путь життя людства стає потрібно сотворити політичні та суспільні зв’язки які би мали з’єднувати людину зі людством, побратимська пошана думками нашими дарує нам нагоду описати наш Novum Ordum Seclorum.

Віримо, що ці прави є очевидними:
1. Всі люди є рівні перед Богом
2. Всі люди мають Богом-дані права життя, свободи, та пошук вигідности
3. Щоб ці Богом-дані права стерегти, людство з’єднаються, та створить уряд, який впоряджує державу під проводом впоряджених
4. Люди зобов’язані підтримувати уряд, коли він стереже їхні Богом-дані права.

Писали пл. роз. Микола Мурський, пл. скоб Михась Фединський, пл. скоб Михайло Стецик
MMVII

Привіт з табору юнаків 2007 року „Розвиток Людства“ на оселі Писаний Камінь.

Табір юнаків „Розвиток людства“ („Писаний Камінь“)

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Запрошує Українсько-польський кінофестиваль в Чикаґо

ЧИКАҐО. – 24-26 серпня відбудеться триденний кінофестиваль з дискусіями про проблеми двох колишніх країн совєтського бльоку: України і Польщі. Кінофестиваль організовують Український Інститут Модерного Мистецтва (УІММ), Український кіноклюб при Колюмбійському університеті (Ню-Йорк) та Шопен-театр.

„Солідарність" і Помаранчева революція, без сумніву, змінили політичний та економічний напрямки України і Польщі , але радикальних соціяльних змін наразі не сталося. Це стосується індивідуального і державного самовизнання; балянсу між підприємством і соціяльним станом; відповідальности за довкілля; масової міґрації та права жінки і дитини.

Прикладом співпраці двох сусідніх країн є співспонзорство Україною і Польщею в 2012 році Европейського футбольного чемпіонату. Економічні, культурні та освітні стосунки не можуть не змінити динаміки сучасних соціяльних і екологічних питань та проблем ідентичности в цих країнах.

Кінофестиваль дасть можливість американським глядачам глибше зрозуміти післяреволюційні реалії сучасної Східньої Европи та дасть поштовх до позитивних українсько-польських взаємин.

Кожного вечора, після висвітлення фільмів, буде дискусія на оголошені заздалегідь теми. Модераторами дискусій будуть Юрій Шевчук, кіно-критик та директор Українського кіноклюбу в Колюмбійському університеті та Збігнєв Банас, кінокритик і член „Chicago Film Critics Association".

Більшість фільмів будуть показані в Chopin Theater, 1543 W. Division St., Chicago. Дитячий фільм українською мовою „Тачки" буде показаний в УІММ при 2320 W. Chicago Ave., Chicago. За дальшими інформаціями просимо звертатися до УІММ, тел.: (773) 227-5522.

Віра Боднарук

З історії...

(Закінчення зі стор. 16)

Берестечка живе. Авторів розділів було сім – Володимир Пришляк, Володимир Рожко, П. Лотоцький, О. Сидор, Олекса Ошуркевич, Олеся Ковальчук, Василь Баран, документи збирав і систематизував св. п. Віталій Лишній. І, як писала газета „Свобода": „Книжка виявилася насправді унікальною, конче потрібною на часі".

В післямові до книги В. Лобур писав: „Сьогодні на нас доля поклала особливе завдання – зробити все можливе і неможливе, щоб Українська держава прийняла саме отакі духовні вартості за основу свого правління. То ж нехай оця книжка стане добрим наставником для досягнення такої благородної мети".

Володимир Рожко

Поява „Літургії" М. Березовського

До 230-ої річниці з дня смерти композитора Максима Березовського видано друком його „Літургію для мішаного хору". Музику ми переписали на зручнішу для хористів нетацію та увели сучасний текст, встановлений Синодом Єпископів Української Католицької Церкви в 1988 році.

Музику до Літургії для зручности диригентів розписано на повну Службу Божу звичайної неділі. Ця Літургія повинна відродити пам'ять про визнаного музичним світом Европи українського композитора, що за своїм талантом мав стати передовим композитором Східньої Европи.

М. Березовський (1745–1777) – перший український композитор клясичного періоду, що попри вокальні номери писав інструментальну музику і був автором опери, симфонії, сонати, а у вокальній музиці України став творцем циклічних хорових композицій, які називав концертами. Нерозгадана і передчасна смерть на 32-му році життя була причиною цілковитого забуття його музики.

Для придбання партитури „Літургії" М. Березовського просимо переслати чек на 50 дол. до Bohdan Markiw, 126 Newton Rd., Woodbridge, CT 06525.

Богдан Марків

НОВІ ВИДАННЯ

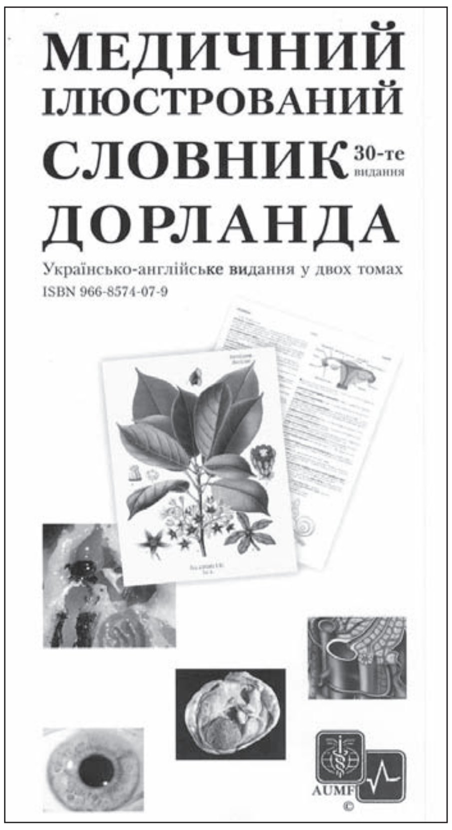
Перевидано медичний словник

В Американсько-українській медичній фундації (АУМФ) видано „Українсько-англійський медичний словник Дорланда", оснований на 30-му американському виданні. Попереднє англо-українське видання словника Дорланда появилось у 2004 році. Словник є монументальною працею в українській медичній лексикографії. Він містить 123 тис. медичних термінів і понад 1,400 ілюстрацій.

Видання словник спонзорувала АУМФ, при щедрій допомозі американських українських меценатів. АУМФ є гуманітарною організацією. Всі пожертви не оподатковуються.

Ціна словника – 200 дол., пошта – 15 дол. Замовлення просимо висилати на адресу: „American Ukrainian Medical Foundation", 18530 Mack Ave., Suite 146, Grosse Pointe Farms, MI 48236. Електронна пошта: foundation@aumf.net. Сторінка в Інтернеті: www.aumf.net.

Павло Джуль

Круті стежки та горда висота Р. Маца

Три книги спогадів Романа Маца, відомого громадського діяча та підприємця з США, вийшли друком у Дрогобичі (2005) та Львові (2006). Ці видання – ошатні книжки в твердій обкладинці, з добре вдокументованими та ілюстрованими свідченнями фраґментів з історії нашої визвольної боротьби, є чимало фото з життя та діяльности автора. Одна з книг – „Крутими стежками до свободи" побачила світ мовою північного сусіда, тобто російською, що, на мою думку, являє собою досить оригінальний підхід до вивчення проблеми для російськомовної частини населення в Україні, на Кубані, в Криму, Далекому Сході та Тюмені, де є чимало вихідців з наших теренів , які позабували „мову калинову". Йдеться про розголошення історичної правди про діяльність та бойові дії ОУН та УПА, які боролися не лише проти німецьких чи польських, але й проти московсько-більшовицьких зайд.

Я тепер розсилаю книги Р. Маца до дослідників світової та української найновішої історії, як також краєзнавців та небайдужих осіб до Ханти-Мансійську та Ноябрьску в Західньому Сибіру, Москви та Санкт-Петербурґу, українських міст покищо російськомовного Криму.

Надзвичайно цікавою й насиченою подіями та пригодами сповнена біографія автора. Р. Мац народився 1932 року в селі Молодич Ярославського повіту (тепер у складі Польщі). У сім'ї було шестеро братів і дві сестри. Від самого початку Другої світової війни став свідком жорстокого бомбардування німцями його села. Коли в 1939 році туди прийшла радянська влада, бачив вивезення нічим невинних селян на Сибір. До школи Р. Мац почав ходити в 1938 році. Продовжив навчання під час радянської окупації. Протягом 1942-1944 років школа працювала, як згадує автор, час від часу, а потім була взагалі закрита.

Влітку 1944 року, після вигнання німців Червоною Армією, селяни мусіли боронитися від

(Закінчення на стор. 18)

Таємниця Парутинського десанту

Петро Сагайдачний

Село Парутине. Очаківський район. Миколаївщина. Легендарна Ольвія. Свого часу у цих місцях славно воювали козаки гетьмана Петра Сагайдачного. Саме тут гетьман заховав частину золотих трофеїв, захоплених при взятті Варни і Очакова. У 1920 році нащадки запорожців, які відступили із захопленої більшовиками Кубані, закріпилися в Криму. На той момент ідея державної незалежности Кубані масово охопила козаків. Настрої підігрівали і чутки про великі гроші, що дісталися від царської влади для фінансування бойових дій на турецькому напрямі. Під час наступу більшовиків цінності вивезли на 80 підводах і надійно заховали. Десь на початку 1920 року до козацького провідника Василя Іваниса прийшли два старезних дідизапорожці і розповіли про золото П. Сагайдачного, надійно сховане серед руїн Ольвії.

В обстановці підвищеної секретности вирішили відіслати до Парутиного десант. На жаль, не знали, що серед них був аґент більшовицького ЧК, завербований під загрозою розстрілу його сім*ї... Він і повідомив червоних про акцію, вказав місце висадки, час, назву судна і мету десанту.

Було відібрано 50 перевірених козаків. Добиратися вирішили на невеликому судні, пригнаному з Кубані. Суденцем керувала козацька команда з трьох чоловік. Механіком корабля був юний Микола Тютюнник з станиці Брюховецької. Як ми дізналися, старий козак живе і досі!

Вирушили вночі з Євпаторії, начебто на рибалку...

Козацькі діди, яким на той момент було теж під добру сотню років, весь час мовчали. Періодично молилися. Всі спроби десантників дізнатися про якісь подробиці чи точне місце скарбу, залишилися без відповіді. Козаки зрозуміли, що кожен дід знав лише свої прикмети. Знайти скарб вони могли лише удвох. Знання протягом кількох сотень років передавалися з покоління у покоління.

Підійти до берега у вказаному місці не змогли. Переправилися човном.

Десь за пів години розпочалася жахлива стрілянина. На десант, виказаний зрадником, чекали червоні, які намагалися захопити живими дідів. Козаки вчинили запеклий опір. Билися до останнього і полягли всі, у тому числі діди-провідники. Коли червоні почали обстрілювати судно, капітан дав наказ відступити. З пригодами повернулися до Криму.

Після парутинської поразки було організовано кубанський десант генерала Улаґая. Послали кілька груп. Дійшли не всі. Нині стало відомо що комусь вдалося виконати місію, і навіть повернутися до Криму, коли там уже були махновці і червоні. Через Америку на журналістів часописів „Нова Січ" і „Музеї України" вийшли люди, які мають на руках певні свідчення про долю захованих скарбів. Йдуть розмови про якусь казну Запорізької Січі, сховану в Криму. Якщо з казною Кубанської Народної республіки ми трохи розібралися, то таємниця парутинського скарбу і загадки Січової казни в Криму виявилися чимось новим. Почали пошуки. Поговорили з істориками. Продивилися книги.

Скоріш за все, мова йде про трофеї П. Конашевича-Сагайдачного. У 1606-1607 роках він здобув Варну. Історики говорять про купи золота... Крім того, козаки взяли і пограбували Ізмаїл, Перекоп, Очаків... Є згадки про Ольвію. Цілком ймовірно, що певну частину трофеїв П. Сагайдачний заховав поблизу давньогрецьких руїн. Місце примітне! Координати зберігали двоє особливо довірених, які мали чекати наказу знайти скарб. Так з цією таємницею вони і перебралися на Кубань, вирішивши взяти золото на боротьбу аж у 1920 році. На жаль, невдало... Чи на щастя...

Спробували ми розібратися і з Січовою казною в Криму. Є дві версії – або сховали, коли йшли на Тамань, що не дуже логічно. Або знову Сагайдачний, 1616 рік. Козаки взяли Кафу, захопивши усю казну кримського хана, яка автоматично стала казною Січі. А там було кілька тонн золотих і срібних монет. Дуже можливо, що після Кафи П. Сагайдачний щось закопав поблизу Феодосії. Потім П. Сагайдачний ходив воювати в Московію, зчепився з поляками, під Хотином загинув... Тож існування частини захоплених у турків цінних трофеїв, прихованих на чорний день, цілком реальне. Тоді ховали зброю, що, скоріш за все, не збереглася, золоті та срібні монети, ювелірні вироби...

Знаємо, що Ольвію нещадно перекопали чорні археологи. Хоча, якби знайшли таку кількість золота, зброї, цінностей, це не пройшло б непоміченим. Щось би та й виплило... Потрібно організувати повноцінні археологічні дослідження тих місць.

Віктор Тригуб,
редактор журналу
„Музеї України"

Круті стежки...

(Закінчення зі стор. 17)

грабіжницьких нападів озброєних польських банд. Для цього в селі створили самооборону, до якої включився і автор.

Через кілька місяців обласний провідник ОУН „Лунь" прийняв хлопця за його бажанням виконувати підпільні доручення, а від весни 1945 року – розвідувальні завдання для сотень УПА „Шума" і „Калиновича", а також для надрайонового провідника „Корнійчука".. В 1947 році „Корнійчук" доручив Романові виїхати разом з депортованим населенням, щоб підготувати умови для леґалізації членів ОУН і УПА.

Рік пізніше сотенний „Туча" через свого посланця запропонував юному Р. Мацові долучитися до його групи з метою перейти до Західньої Німеччини. У серпні 1948 року його група, в якій також були дві жінки і троє чоловіків, прибули до Тішенройту. Після двотижневої затримки американськими військовими чинниками їх перевезли до переселенчого табору в Реґенсбурзі. Там хлопця прийняли до таборової української гімназії. Через рік він переїхав до табору в Міттенвальді.

Для нас, мешканців Полтавщини, спогади Р. Маца є цікаві тим, що автор зустрічався з багатьма нашими земляками в таборах для переміщених осіб у Західній Німеччині – лікарем проф. Борисом Андрієвським, викладачем математики проф. Полікарпом Плюйком (пізнішим письменником та поетом Полем Половецьким), видатним громадсько-політичним діячем і дипломатом Дмитром Андрієвським. Очевидно, він знав також й про творчість художника світового рівня мистцялохвичанина Михайла Дмитренка, й безперечно про інших вихідців з лохвицьких теренів – хорового диригента Нестора Городовенка та діяча гетьманського руху і публіциста Антона Кущинського.

І хоча ці фраґменти й не потрапили до вказаних вище книг, – незабаром з'явиться ширша праця Р. Маца, як принагідно пообіцяв автор, – з детальними спогадами про наших славних земляків, що походили з нашого славетного Полтавською краю.

У 1950 році Р. Мац приїхав до Америки. Під час Корейської війни був покликаний в американську армію. У 1960 році Р. Мац закінчив музичний факультет Колюмбійського університету. Працював дириґентом і вчителем. Згодом відкрив підприємство з виробництва приладдя для музичних інструментів, яке діє й дотепер.

У квітні 2007 року Р. Мац відсвяткував своє 75-річчя. Ще від 1991 року його фірма налагодила торговельні зв'язки з українським підприємствами.

Працюючи на музичному полі, Р. Мац десять років матеріяльно підтримував Міжнародний музичний фестиваль у Києві, допомагав своїми музичними виробами музичній школі ім. С. Крушельницької, Музичній академії ім. М. Лисенка, Одеській філярмонії, багатьом музичним училищам та дитячим музичним школам Полтавської области, у тому числі й у Лохвиці.

Олександр Панченко

ПЕРЕЖИТЕ І НЕ ЗАБУТЕ

Більшовики завжди були погромниками Криму

Левко Хмельковський

У так звані „застійні часи“ правління Леоніда Брежнєва мені довелося побувати у службових справах в кримському містечку Судак. Щодня від готелю до центру містечка я проходив через сплюндрований німецький цвинтар, пам’ятники якого були вкриті блюзнірськими написами. Кілька найвизначніших нагробків було виставлено в колишній лютеранській церкві, у якій розмістився міський музей. Пригадалося кам’яне облицювання вулиць у поблизькому селищі Гурзуфі, для якого було вжито плити з поховань кримських татар. Як пояснити таку зневагу до пам’яті відвічних мешканців Криму?

18 травня 1944 року кримські татари були піддані цілковитій депортації з історичної Батьківщини і заслані у віддалені райони Центральної Азії, Сибіру й Уралу. Гіркої долі депортації і поневірянь зазнали у ті роки німці, вірмени, болгари і греки, що проживали в Криму.

Історичні матеріяли свідчать, що Лютнева революція 1917 року в Росії видалася мешканцям півострова справжнім визволенням від політичного, національного й економічного тиску царату.

„Хай живе Федеративна демократична Республіка!“ – проголосила місцева газета „Голос татар“, відразу визначивши права представленого нею народу: „Татарський народ у єднанні з іншими народностями, що населяють Крим, не вимагає для себе політичної автономії, але не дозволить встановлення в Криму політичної ґегемонії якого-небудь народу, який не має ні культурних, ні історичних, ні етнографічних прав на неї“.

Цілком природною для Криму була численність національних партій і груп. З українських партій найбільш впливовими були українські соціялісти-революціонери, які мали велику кількість прихильників на Чорноморській фльоті. У березні 1917 року в Севастополі була створена Українська Чорноморська громада. Раду громади очолив директор жіночої гімназії В. Лащенко.

Але найбільш впливовим став кримськотатарський національний рух, головний напрям якого був визначений діяльністю Національної партії Милли-Фирка. Офіційно створена в липні 1917 року, партія стала ідейним стрижнем кримськотатарських органів управління. Провідним напрямом діяльности партії стало культурно-національне відродження: рівність мов, національне загальне обов’язкове і безкоштовне навчання, рівноправність жінок і активне залучення їх до громадського життя, ведення діловодства рідною мовою, формування збройних сил на добровольчій основі.

Але більшовики, ставлячи за мету відновлення імперії, не визнавали жодних автономій. Лейтенант фльоти Володимир Лидзар залишив спогади „Варфоломіївська ніч у Севастополі 23 лютого 1918 року“, у яких пише: „На початку 1918 року, після „походу“ на татар, після „блискучих перемог“ советської розбійничої банди над мирним татарським народом, після пограбування кримських міст і сіл, севастопольська тюрма була переповнена „контрреволюціонерами“. Йдеться про події між 21 грудня 1917 року і 20 січня 1918 року, коли „революційні моряки“ влаштували погром „татарських націоналістичних формувань“. Тоді був полонений і провідник кримських татар муфтій Челебіджан Челебієв (1885-1918). 14 січня 1918 року його арештували в Симферополі і літаком доставили у Севастополь. 21-24 лютого 1918 року містом прокотилася хвиля найжорстокіших убивств. О другій годині ночі у в’язницю увірвалася банда моряків. Муфтія розстріляли, а тіло викинули в море.

Остаточне утвердження в листопаді 1920 року в Криму більшовиків поклало край надіям на національне визволення. Були заборонені усі національні партії. Єдиною національною партією, котрій вдалося на деякий час домогтися легалізації в Криму, була Єврейська комуністична партія, яка у грудні 1922 року злилася з Російською комуністичною партією. Був також Єврейський комсомол („Євкомол“). Репресії проти німців-колоністів чергувалися з повальними обшуками татарських кварталів у Симферополі та Євпаторії, цензура пильно стежила за проповідями у мечетях Бахчисараю, оглядові піддавалися човни-фелюги рибалок Феодосії і Балаклави.

Коли комісари пролили кров в Криму, на вчинені ними убивства з болем відгукнувся журнал Караїмського духовного правління: „Дні великого суму і горя, дні великої жалоби пережили наші громади. Охоплені жахом, під гнітом нещадного терору, щогодини очікуючи нальоту лиходіїв, які зневажили, прикрившись прапором свободи, усі божі і людські закони, ми молилися перед Господом Богом у наповнених смутком кенасах. І в цей час нещадні люди з кам’яними серцями, сліпі безумці, робили страшну, богопротивну справу: вривалися в мирні будинки, хапали невинних людей, душили на очах у рідних, відвозили на чорних автомобілях і в темні ночі розстрілювали, кидали в море, мучили жорстоко і холоднокровно“.

З листопада 1917 року Ч. Челебієв у своїй промові називав народності Криму „прекрасними квітками“, кожна з яких має свою особливу красу і „властивий лише їй приємний аромат“. На думку Муфтія, завдання полягало в тому, щоб зібрати „усі ці чудові квіти“ в „один букет“. „Татарський народ, – заявив Ч. Челебієв, – визнавав, визнає і завжди буде визнавати права кожної народности“. У зверненні кримськотатарського Національного уряду говорилося: „Анархія останнього часу створила у всій країні умови, які не тільки не допускають вільно існувати, але і саме життя кожного поставили під загрозу“. З іншого боку голова Надзвичайного з’їзду рад і ревкомів, який відбувся 28-30 січня 1918 року, Н. Пахомов заявив: „Національним питанням місця бути не може“. Радянська влада в Криму, з моменту виникнення її до моменту загибелі під натиском німців, залишалася російською, говорила далекою для татар мовою. Такою вона була і після відходу німців і Антанти.

1 травня 1919 року Крим знову зайняли радянські війська. Після другого приходу більшовики почали враховувати місцевий етнічний фактор. До Тимчасового уряду Криму увійшло п’ятеро кримських татар. З огляду на прорахунки свого першого керування півостровом, влада спробувала налагодити випуск більшовицьких етнічних видань. Це була тимчасова гра „кота

(Закінчення на стор. 20)

ПРЕСОВИЙ ФОНД СВОБОДИ ЗА ЛИПЕНЬ 2007 Р.

500 дол.	Керницький Олег	Ст. Джордж, Юта
125	Пласт, Табір Пташат 1	Кергонксон, Н. Й.
	Пласт, Табір Пташат 2	Кергонксон, Н. Й.
100	Сеньйори УНС	Кергонксон, Н. Й.
55	Одарченко Олександер	Елізавіл, Н. Й.
	Петренки Аня і Юрій	Ештон, Мд.
	Стебельська Лідія	Йонкерс, Н. Й.
50	Розумні Ярослав і Оксана	Вінніпеґ, Ман., Канада
45	Сосяк Михайло	Курітіба, Бразилія
	Змиї Наталія і Євген	Шорт Гілс, Н. Дж.
35	Гавалешка Остап	Вініпеґ, Ман., Канада
30	Левицька Марта	Гарінґтон Парк, Н. Дж.
	Мірецький Ігор	Торонто, Онт., Канада
	Надзікевич Павло	Чикаґо, Іл.
	Змиї Наталія і Євген	Шорт Гілс, Н. Дж.
25	Колибаб'юк Ярослав	Мурставн, Н. Дж.
	Буняки Ліда і Борис	Фаєтвіл, Н. Й.
	Ломаґа М.	Ветерсфіл, Кон.
	Лучків Василь	Ню Ситі, Н. Й.
	Яремко Оксана	Лівінґстон, Н. Дж.
21	Наконечний Михайло	Парма, Огайо
20	Ґудзяк Ярослава	Сиракюз, Н. Й.
	Брічка Зосим	Сієтл, Ваш.
	Дужий Юрій	Ворен, Миш.
	Ганкевич Ольга	Місісаґа, Онт., Канада
	Карач Марія	Марлтон, Н. Дж.
	Леськів Олександер	Іст Геновер, Н. Дж.
	Ліщинський Йосиф	Ютика, Н. Й.
	Онуферко Маркіян	Дженківтавн, Па.
	Питель Петро	Твін Лейкс, Виск.
	Руть Пелагія	Риджвуд, Н. Дж.
	Завадівська Анна	Парма, Огайо
15	Келибай Ірина	Монреаль, Кве., Канада
	Дицьо Йоанна	Вілмінґтон, Дел.
	Грищенки Тетяна і Володимир	Вест Роксбурі, Мас.
	Кравчук Анна	Голмдел, Н. Дж.
	Подоляк Євгенія	Лігайтон, Па.
	Процик Ольга	Трой, Миш.
	Стецюк Петро	Ню Тріполі, Па.
	Турчин Зоя	Еленвіл, Н. Й.
10	Хома Платон	Іст Гевен, Кон.
	Іваницький Ігор	Ворен, Миш.
	Мартинів Галина	Норт Порт, Фла.
	Борден Микола	Флосмур, Іл.
	Чернеї Ала і Ігор	Орандел, Н. Дж.
	Демидчук Євген	Гамільтон, Онт., Канада
	Дербіш Лідія	Торонто, Онт., Канада
	Єфремов Марія	Ню-Йорк, Н. Й.
10 дол.	Фішер-Слиж Марія	Торонто, Онт., Канада
	Ґайдич Леся	Кергонксон, Н. Й.
	Ґолда Богдан	Лінден, Н. Дж.
	Ящишин Іван	Сомерсет, Н. Дж.
	Лащин Тарас	Трентон, Н. Дж.
	Луців Володимир	Фінікс, Аріз.
	Нащанський Володимир	Норт Порт, Фла.
	Омельченко Сергій	Дірборн Гтс., Миш
	Пац Іван	Вотервліт, Н. Й.
	Скірка Микола	Йонкерс, Н. Й.
	Струць Іван	Чикаґо, Іл.
	Ткач Стефанія	Монро Твп., Н. Дж.
	Умеров Марія	Мінеаполіс, Мін.
	Вацяк Ярослав	Джерзі Ситі, Н. Дж.
8	Букач Михайло	Філядельфія, Па.
5 дол.	Дубінін Світлана	Гескел, Н. Дж.
5 дол.	Кулинич Євген	Вілас, Н. Дж.
	Пашковська Неонілія	Торонто, Онт., Канада
	Соболь Теофіль	Кісвіл, Н. Й.
	Титаренко Марія	Ню Гоп, Мін.
	Бережницька Оксана	Бафало, Н. Й.
	Дебравн Людмила	Голівуд, Фла.
	Древницький В.	Джонсон Сити, Н. Й.
	Дуркалець Роман	Парма, Огайо
	Фафендик Марія	Шебойґан, Виск.
	Фарбанець Анна	Джерзі Ситі, Н. Дж.
	Ганницька Анна	Вест Сеника, Н. Й.
	Когут Валентина	Вест Гартфорд, Кон.
	Копаниця Макар	Трентон, Н. Дж.
	Корнило Іван	Дітройт, Миш.
	Кунцік Ярослав	Шелтон, Кон.
	Микуляк Орися	Мінеаполіс, Мін.
	Микитин Ігор	Йонкерс, Н. Й.
	Рожок Стефан	Філядельфія, Па.
	Салдан Степан	Найлс, Іл.
	Семчишин Віктор-Ілля	гартфорд, Кон.
	Солонинка Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Шеремета Люба	Ню Кесел. Дел
	Твердохліб В.	Торонто, Онт., Канада
	Вовкович Стефанія	Вебстер, Н. Й.
	Залиба Ірина	Мінеаполіс, Мін.
	Зінченко Іван	Норт Роялтон, Огайо
	Зобнів Любомир	Бинґгемтон, Н. Й.
	Разом:	**2,165 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

НАВЕСЕЛО

Веселі люди живуть в Карпатах

За збіркою Івана Сенька „Анекдот у Карпатах“, Ужгород, 1995 рік.

Запитують новичка у в’язниці:
– Скільки тобі дали?
– П’ятнадцять.
– За що?
– За нізащо.
– Не говори дурниць. За нізащо дають десять років.

* * *

Почули русини про комунізм і послали одного свого до Москви, аби випитав, що то таке. Хрущов підвів чоловіка до вікна і показує:

– Видиш оті червоні авта? Одно моє, друге – Підгорного, а твого ще нема. А при комунізмі всі будуть мати авта.

Вернувся русин в село. Зібрались люди.

– Ну, що то за комунізм?

– Як би вам пояснити? – міркує посланець, бо для прикладу авта не має. – Видите, я маю торбу, а ви не маєте. А при комунізмі всі будеме з торбами!

* * *

Приїхав Хрущов на Закарпаття і звідає одного верховинця:

– Чи переженемо американців?

– Переженемо! – каже чоловік. – Бо вони обуті, а ми босі, то нам легше бігти.

* * *

Несла баба з села в район яйця продавати. Коло райкому задивилася на портрет Брежнєва, що займав усю стіну, спіткнулася, впала і всі яйця розбила.

– Тьху на тебе, бісе! – плюнула баба. – Через тебе такий збиток маю!

А те почув міліціонер і заарештував бабу на п’ять діб.

Дід прийшов на другий день у міліцію: баба пропала! Йому кажуть: не пропала, але за довгий язик дістала п’ять діб.

– Знайшли кого слухати! – здивувася дід. – Дурна баба бреше, як совєтське радіо!

Дали й дідові п’ять діб.

* * *

Один мадяр, котрий вже тридцять літ мешкав у Відні, а все ще не навчився по-німецьки, нарікав:

– Тридцять літ живу між ними, а все одно мене не розуміють!

* * *

Командир запитує у вояка:
– Скажи, чому шабля – крива?
– Тому крива, щоб кращий був розмах.
– Дурню! Шабля крива, бо піхва для неї крива. Інакше шабля не влізла б у піхву!

* * *

Іде Горбачов розмовляти з народом і бачить довгу чергу за горілкою. Питає:
– Комуністи серед вас є?
– Є! – відповідає черга.
– Гнати треба!
– Та ми б гнали, але нема з чого.

* * *

Звідують студента-медика Будапештського університету:

– Які види неприродної любови знаєте?

– Чоловіка до чоловіка, жінки до жінки, Мадярщини – до Росії.

* * *

Циганин захотів у партію вступити. На співбесіді його запитують:

– Що ви знаєте про „Два кроки вперед, один назад“?

Циган не знав нічого про цю працю Леніна, і його в партію не взяли. Розповів про все сусідові, а той аж за голову схопився:

– Та це ж – танго!

Більшовики...

(Закінчення зі стор. 19)

з мишами“...

12 червня 1919 року в районі Коктебеля було висаджено десант „білого“ генерала Якова Слащова. Червона армія почала швидко відступати на північ. 24 червня був покинутий Симферопіль, а через дві доби на території півострова не залишилося жодного червоного загону. Пожвавилася діяльність сіоністських організацій. До кінця 1919 року Крим став одним з центрів російського сіонізму, оскільки тільки через його порти леґально здійснювалася еміґрація євреїв у Палестину. З кінця 1919 року у Криму набув розвитку російський національний рух. У Ялті, Феодосії, Севастополі і Симферополі діяли відділення Спілки російських національних громад, які ставили перед собою завдання „оборони російських інтересів, російської мови, російської культури, російської торгівлі, усього російського, національного“. Серед тих, хто був позбавлений свободи слова, виявилися в цей час і українці Криму. Центром їхнього політичного життя при Врангелі став Севастопіль, де можна було зустріти представників ледь не всіх напрямів, за винятком крайніх лівих. Домінуючу ролю тут відігравали представники Спілки хліборобів. Між цими політичними силами було укладено бльок, з'їзд членів якого відбувся 2 жовтня 1920 року в приміщенні севастопольської української гімназії ім. Тараса Шевченка. Однак, жодне видання українською мовою так і не було відкрите.

Щодо кримських татар більшовики затаїлися на 20 років. Аж 18 травня 1944 року кримські татари були піддані цілковитій депортації з історичної Батьківщини і заслані у віддалені райони Центральної Азії, Сибіру й Уралу. Понад 200 тис. осіб, переважно діти, жінки і люди похилого віку, потрапили в нелюдські умови таборів, стали жертвами репресій, голоду і винищення. Гіркої долі депортації і поневірянь зазнали у ті роки німці, вірмени, болгари і греки, що проживали в Криму.

Будь-які спроби повернутися до Криму переслідувалися арештами та позбавленням волі. Етнонім „кримські татари“ був вилучений із переписів населення, наукового і правового використання, культурного побуту. Навіть випущена у році поштова марка „Кримські татари“ з етнічної серії 1933 року була заборонена. Заборона дошкільної і шкільної освіти рідною мовою, неможливість розвивати культурні і національні традиції, розселення по всій території колишнього СРСР ставили за мету асиміляцію нових поколінь кримських татар.

Моїм співробітником у науковому інституті в Черкасах був кримський татарин Віталій Меметов. Одного разу він попросив розшукати татарські назви кримських поселень, повністю змінені на більшовицькі після Другої світової війни. З’ясувалося, що він хоче подарувати батькові мапу Криму з старими назвами. Навіть цей приклад свідчить, що усі намагання більшовиків зламати кримських татар були марними. Тепер, в незалежній Україні, кримські татари мають нагоду відродити втрачене. Коли б не підривні дії Росії...

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

Микола Дейчаківський був вірним синомУкраїни

11 липня виповнилося п'ять років з дня смерти мого чоловіка д-ра Миколи Дейчаківського. Того дня я одержала зворушливого листа, прочитала його моїм синам, а вони порадили вислати його до „Свободи". Також залучую титульну сторінку книжки спогадів, про які згадує в листі Осип Кравченюк.

Надія Дейчаківська,
Клівленд, Огайо

Перечитав я у „Свободі" від 29 червня оголошення про поминальні Богослуження за св. п. Миколу Дейчаківського і не міг повірити, що це вже п'ять років минуло від дня його відходу у вічність. Я все ще працюю викладачем в університеті і неодноразово заглядаю у його цікаві спогади, перечитую його численні листи. Це дає мені так потрібну у старшому віці насолоду й розвагу, та переносить мене в роки спільної молодости.

М. Дейчаківський поринав в українську визвольну політику і медичні студії, а я – у свої студії філософії, німецької літератури та історії. Нас єднали з першого моменту нашого знайомства неприховані, щирі товариська любов і така ж взаємна повага. Чи не найважливішим, однак, чинником, що зблизив нас обох, була наша любов до футболу, і при цій нагоді – наші спільні виступи у різних українських дружинах. На спортових майданах ми часто казали собі один одному „правду в очі", але після змагань збували усе це притаманним нашому студентському клюбові гумором, жартували, сміялись.

Ми всі, студенти, зокрема ті, що проживали у пам'ятному гуртожитку „Фюріхшулє" у Мюнхені, знали, що М. Дейчаківський був сильно заанґажований у підпільній праці, але ніхто про це не говорив. Тільки з появою його спогадів виявились усі подробиці його подекуди ризиковної діяльности, спрямованої на визволення України.

Коротко кажучи, М. Дейчаківський був великою людиною, вірним сином українського народу і таким же чоловіком і батьком у своїй сім'ї та професіоналом.

Зберігаймо ж і на майбутнє нашу найкращу пам'ять про нього! В день 11 липня я виголошую свою молитву за упокій душі М. Дейчаківського. Нехай вічна пам'ять про нього буде завжди посеред нас!

Юзьо Кравченюк

П О Д Я К А

З волі Всевишнього відійшла у вічність 5-го березня 2007 р. дорога і люба

ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

СВ. П.

НАДІЯ ВОЛОДИМИРІВНА САВЧУК

з дому ФИЛИПІВ

Складаємо сердечну подяку родині, приятелям і знайомим, що своєю участю в похоронних відправах виказали свою приязнь до покійної Надії та прийшли, щоб попрощатися з нею і вшанувати Її пам'ять.

Щиру подяку складаємо всечеснішому прот. о. Володимиру Ханас, настоятелю церкви св. Покрови у Філядельфії за всі похоронні відправи, прощальну проповідь та молитви у 40-ий день смерти покійної Надії, а хорові церкви св. Покрови за молитовний спів на усіх відправах.

Дякуємо за вислови співчуття Владиці Архиєпископу Всеволоду, Владиці Архиєпископу Антонію, Адріянові Гаврилову – директорові та управі банку MB Financial та всім приятелям і знайомим.

Щиросердечна подяка Дирекції Українського Освітньо-Культурного Центру за влаштування поминальної тризни після Парастасу в пам'ять св. п. Надії Савчук. На тризні з висловами співчуття і світлими споминами виступили: колишній президент УОКЦентру інж. Борис Захарчук, голова клюбу сеньйорів д-р Євген Новосад, д-р Петро Клюк та інж. Петро Гурський.

Щиросердечна подяка Сестрицтву св. Покрови при Церкві Пам'ятнику св. Андрія у С. Бавнд Бруку за приготування тризни після похорону де також висловили співчуття і світлі спогади: Іван Праско – голова Парафіяльної Ради церкви св. Покрови, Всеволод Селенко – приятель з дитячих років , Станіслава Корнієк – референт суспільної служби Сестрицтва св. Ольги, інж. Петро Гурський – секретар Парафіяльної ради церкви св. Покрови, Іларія Креєр, паніматка Лідія Ковальчук і Наталя Гурська Мірошниченко.

Дякуємо похоронному заведенню Флечер – Насевич за старанне і сумлінне переведення похорону.

Особиста подяка Наталії і Віктору Мірошниченко за приготування і привезення додому смачних обідів.

Невимовно вдячні за вінки і квіти в пам'ять покійної Надії. Крім мужа Івана, дітей Лізи і Ґреґа, Євгена і Кеті, внуків Майкела і Пейдж вінки і квіти зложили: Парафія св. Покрови, Сестрицтво св. Ольги, церковний хор, Ніла і д-р Нестор Сензик з родиною, Іларія Креєр, Діна Креєр і Марк Муш з родиною, Тадеуш і Льжбета Турські з родиною.

Вкінці складаємо найщирішу подяку усім, що так чисельно взяли участь у похоронних відправах, за молитви, телефонічні і листовні вислови співчуття, за пожертви на добродійні цілі.

Хай Всевишній сторицею винагородить Вас усіх своїми ласками!

З вдячністю чоловік Іван з родиною.

У пам'ять Покійної датки зложили на наступні цілі:

НА ЦЕРКВУ СВ. ПОКРОВИ:

400 дол.	Іван Савчук, з того по 100 дол. на Сестрицтво і хор;
125	Ліза Савчук;
по 100	Євген і Кеті Савчук, д-р Ярослав і Віра Білінські, інж. Петро Гурський, паніматка Лідія Ковальчук, Марія Малий, Михайло і Олена Тодосов;
80	Сергій і Марія Ковальчук;
60	Тадеуш і Льжбета Турські;
по 50	Анна і Володимир Де Васаль, Надія Клос, Галя Паламар, Параскева та Іван Праско, Маріанна і Вікторія Вакуловські, Софія і Іван Сілін, Анатолій та Антоніна Погоріленко;
по 40	Іларія Креєр, Кирило Пасічник;
30	Надія і Микола Мірчук;
по 25	Юрій Левицький, Олена і Микола Козяр, Люба і Олексій Шевченко, Валентина Гурська;
по 20	Катерина Гуцул, Марія і Микола Касіян, Ангеліна і Павло Лимаренко, Всеволод Селенко, Ольга Фартушна;
по 5	Марія Мисик, Таїса Слюсаренко.

НА ПАКУНКИ СИРОТАМ В УКРАЇНУ:

100 дол.	Наталя Гурська і Віктор Мірошниченко;
по 50	Анна і Володимир Де Васаль, Ліза Савчук, Євдокія Трипупенко, Наталя Шерстюк;
30	Ліда Токар;
по 25	Станіслава і Федір Корнієк, Люба і Олексій Шевченко;
по 20	Уляна Антоненко, д-р Петро Клюк, паніматка Лідія Ковальчук, Іларія Креєр, Софія і Іван Сілін, Ірена Шерба;
15	Таїса Слюсаренко;
по 10	Кирило Пасічник, Ольга Фартушна.

НА УКРАЇНСЬКИЙ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР:

300 дол.	Іван Савчук;
150	д-р Нестор і Ніла Сензік;
125	Ліза Савчук;
по 100	д-р Ярослав і Віра Білінські, Марія Малий, Роксоляна Ґіліцінська, Звеня і Борис Захарчук, Brookhaven Solution Group, N.C.;
по 50 дол.	Параскева і Іван Праско, Петруся і Юрій Савчак, Неоніла і Борис Павлюк, Петро Гурський, Наталя і Віктор Мірошниченко, Анна і Володимир Де Васаль, Володимир Романів, Ксеня і Данило Захарчук, Дарія Федак, Марія Захаріясевич, д-р Ярослав і Надія Заліпський, Віра і Богдан Тодорів, д-р Петро і Орися Гевка, Христина і Богдан Турченюк, Люба і Маркіян Онуферко;
по 25	Текля і Микола Андрухів, Анна і Стефан Макух, Марія і Петро Кондрат, Ірена і Олександер Михайлюк, Наталія і Степан Фірко, д-р Євген Новосад, Слава і Мирон Білас;
по 20	Іларія Креєр, Марія і Микола Касіян, Ірена Щерба, Дмитро Благий, Вікторія і Роман Пономаренко, Ольга Бохна, Надія і Осип Німилович;
по 10	Марія Плахта, Емілія Войціх.

НА ВІДНОВЛЕННЯ ЦЕРКВИ ПАМ'ЯТНИКА В С. БАВНД БРУКУ:

по 100 дол.	Надія і Микола Мірчук, Ольга і д-р Юрій Криволап.

НА ЖУРНАЛ „ВІРА":

100 дол.	Іван Савчук;
50	Іван Савчук на суспільну опіку.

НА ІСТОРИЧНИЙ ТА ОСВІТНІЙ КОМПЛЕКС УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В США:

250 дол.	Іван Савчук.

НА УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТОВИЙ КЛЮБ „ТРИЗУБ":

100 дол.	Іван Савчук.

НА ЗУАДК:

50 дол.	Іван Савчук.

З глибоким сумом і жалем повідомляємо, що 18 липня 2007 р. на 98-му році життя відійшов у вічність

СВ. П.

БОРИС МИКОЛАЙОВИЧ ОЛЕКСАНДРІВСЬКИЙ/АЛЕКСАНДЕР (РИЖОВ)

нар. 13 лютого 1910 р. на Київщині.

Еміґрував до США після II Світової війни. З 1953 р. мешкав у Монтереї, Каліфорнія, де працював у Вищій військовій школі іноземних мов (Defence Language Institute). Протягом багатьох років очолював відділ української мови. Ніколи не втрачав зв’язку з улюбленою Батьківщиною та чисельною родиною, що мешкає в Україні.

Він був людиною виняткової доброзичливости, щирости, величезної мудрости та глибокого інтелекту.

Залишились у смутку:

дружина – ГАЛИНА, шлюб з якою тривав біля 67 років
племінниця – ТЕТЯНА
племінник – ВАЛЕРІЙ та їх діти і онуки.

ПОХОРОН відбувся 23 липня 2007 р. на Монтерейському міському цвинтарі.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимось сумною вісткою, що 12 липня 2007 р. на 84-му році життя відійшов від нас у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

СВ. П.

ПЕТРО ДЖИДЖОРА

нар. 13 лютого 1923 р. в Тернополі, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 16 липня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Стефана в Toms River, NJ, а відтак на цвинтарі св. Марії у Lakewood, NJ.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – МАРІЯ
дочка – ОЛЬГА з чоловіком ЯРОСЛАВОМ
сини – ОЛЕГ з дружиною ЛОРІ
– ОРЕСТ з дружиною ЛУСІ
внучки – БОГДАНА і ХРИСТІЯНА
внуки – ОЛЕСЬ, ДЖАНАТАН і ОРЕСТ
брата і сестра – МИХАЙЛО і ЕВГЕНІЯ з родинами в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокій скорботі повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що у вівторок, 7 серпня 2007 р. упокоївся з волі Всевишнього по довгій і важкій недузі на 81-му році життя

СВ. П.

мґр РОСТИСЛАВ РОМАН ПАВЛОВИЧ

нар. 1926 р. в селі Раків біля м. Долини.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п’ятницю, 10 серпня 2007 р. о год. 9:45 ранку в церкві Всіх Святих на Квінсі, а відтак на цвинтар Ветеранів Корейської Війни в Лонґ Айленді, Н. Й.

У глибокому горю залишилися:

дружина – АЛЬФРЕДА
син – АРКАДІЙ
брат – ЛЮБОМИР з дружиною ІРЕНОЮ, сином АНДРІЄМ і донькою ГАНУСЕЮ
братанки – ОМЕЛЯН ТЕЛІЖИН
– ОЛЕГ ТЕЛІЖИН зі сім’єю
– д-р ПЕТРО СЕМКІВ з матір'ю ДОРОТЕЄЮ
та ближча і дальша родина в Україні і Польщі.

Вічна Йому пам’ять!

Ділимось сумною вісткою з рідними і знайомими, що в неділю, 5-го серпня 2007 р. несподівано відійшов у вічність на 83-му році життя наш найдорожчий БАТЬКО і ДІДО

СВ. П.

ІРЕНЕЙ ЮРІЙ ТЕМНИЦЬКИЙ
“Оріх”

пл. сеніор керівництва, член куреня “Бурлаки”, нар. 28-го лютого 1924 р. в селі Устя Зелене, Україна.

У глибокому смутку залишилися:

син – ВОЛОДИМИР з дружиною МЕЛАНІЄЮ і дітьми ЛЯРИСОЮ і НАТАЛЕЮ
син – ЮРКО з дружиною РОМОЮ і дітьми МАКОМ, ІВАНКОЮ і АДРІЯНОМ
син – ОРЕСТ з дружиною ДАРКОЮ і дітьми ХРИСТИНКОЮ і ПАВЛИКОМ
шваґер – АДАМ з дружиною МАРТОЮ і сином ЮРІЄМ
та ближча і дальша родина в Україні й Америці.

ПАРАСТАС відбувся 9-го серпня 2007 р. в Union Funeral Home (Lytwyn & Lytwyn) о год. 7:30 веч., а ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться 10-го серпня 2007 р. о год. 10:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Вічна Йому пам’ять!

Замість квітів просимо складати пожертви на Пластову Оселю “Вовча Тропа.”